

LILIANA VÂRBAN ~ IONEL IONIȚĂ ~ DAN VASILIU

CASA STORCK MUZEUL STORCK

București 2005

ADRESA: Str. Vasile Alecsandri, 16

TELEFON: 0040 21 2113889

e-mail: storckmuseum@yahoo.com

PROGRAM: zilnic 9-17, Luni închis

VOLUM EDITAT DE MUZEUL MUNICIPIULUI BUCUREŞTI

Director: drd. Ionel Ioniță

ISBN: 973-0-03821-X

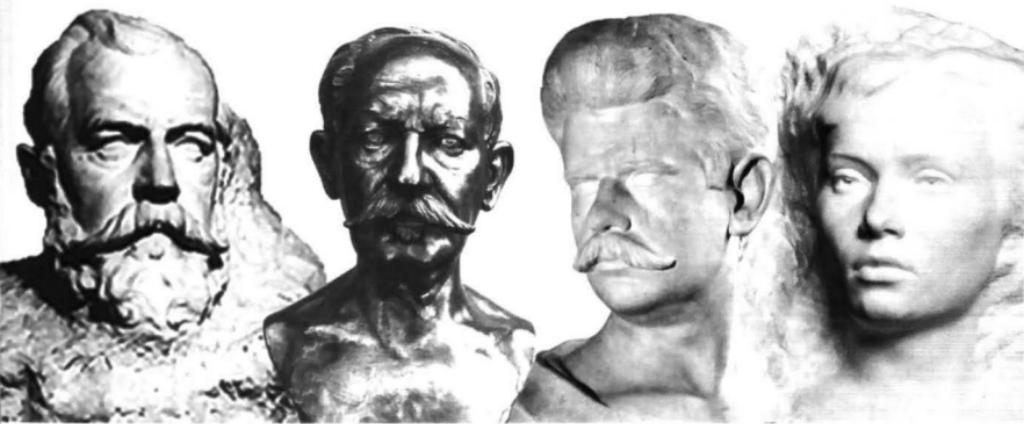
Editor coordonator: Liliana Vârban

Tipografia: Mach Print SRL

LILIANA VÂRBAN ~ IONEL IONIȚĂ ~ DAN VASILIU

061,4
1/26

CASA STORCK MUZEUL STORCK

KARL
STORCK

CAROL
STORCK

FREDERIC
STORCK

CECILIA
CUTESCU
STORCK

M. I. B. M. B.

BIBLIOTECA

Nr. INVENTAR 52919

COTĂ

MOTTO:

Originalitatea unui popor nu se manifestă numai
în creațiile, ce-i aparțin exclusiv, ci și în modul cum
asimilează motivele de largă circulație.

(Lucian Blaga, Trilogia Culturii - Spațiul mioritic - Despre asimilare,
Editura pentru Literatură Universală, București, 1969)

MUZEUL STORCK

Secoul al XIX-lea, “suferind și mare” după cum l-a caracterizat Thomas Mann' , a provocat în Europa, dar mai ales în România, profunde transformări de ordin politic, social, intelectual și nu în ultimul rând metamorfoze de sorginte artistică. Până atunci, la noi, artele plastice erau destinate, cu precădere, bisericii și cultului sau, mai rar, asigurau decorația palatului domnesc și a reședințelor marilor demnitari. Istoria zbuciumată a țării, așezarea sa geografică, se numără printre factorii care au condiționat fragilitatea creației în fața timpului și au ascuns de privirile contemporaneității lucrări ce este posibil să fi fost realizate.

Afirmația lui Dinicu Golescu² este concluzionată în acest sens: “În patria mea, din pricina nestatorniciei, nici un fel de podoabă nu poate sta în ființă...”

Pictura religioasă, care, în virtutea tradiției, respectă canonul bizantin, va rămâne dominantă în acest context.

Începând cu aceste momente, se va manifesta totodată și interesul pentru opera de artă menită să împodobească și spațiul laic, nu numai pereții bisericilor.

De acum, se impune intenția de a-l emoționa și de a-l instrui pe credincios, lucru de natură să extindă aria de expresie și în sculptură, unde, figura umană, în general evitată până în aceste vremuri, este, treptat, luată în studiu pentru a fi apoi redată. Plastica ornamentală, în piatră sau lemn, care decora cu precădere lăcașul de cult, nu mai era suficientă.

Conceptul operei de artă trece într-o altă dimensiune și capătă noi valențe sub influența spiritualității occidentale. Prefacerile sociale și noile tendințe în creație pătrund și în România prin intermediul tinerilor români care călătoresc pentru studii și cu ajutorul artiștilor străini care vin atrași de o țară animată de ritmurile progresului. Printre aceste personalități care se opresc la noi, care își fondează o familie, care adoptă limba și idealurile autohtone se numără și Karl Storck.

Poate că nici un aşezământ de artă din București nu definește mai mult noțiunea de continuitate artistică și spirituală, aşa cum o reflectă casa familiei Storck. Aici se păstrează dovada vie a existenței unei adevărate dinastii de artiști. La jumătatea secolului al-XIX-lea, a venit în București Karl Storck. Întemeietor al școlii de sculptură românească și dascăl al primelor generații de sculptori absolvenți ai

Școlii de Belle-Arte³, el rămâne în istorie și în calitate de șef al familiei de care aminteam. Doi dintre fii săi - Carol, și, respectiv Frederic - au continuat arta practicată de tatăl lor. Frederic (Fritz) Storck, căsătorit cu Cecilia Cuțescu, care și-a adăugat și numele de Storck, au avut două fiice: Gabriela Storck (1913-1976) - arhitectă și Cecilia (Lita) Storck Botez (1914-1998) - ceramistă. Cecilia Cuțescu Storck a mai avut un fiu dintr-o căsătorie anterioară, Romeo Kunzer Storck (1903-1991) - pictor.

Filonul artistic a fost transmis mai departe fiilor Litei Storck Botez, Alvaro Botez, care este și el sculptor și Alexandru Botez-arhitect. Iar pentru ca tradiția să nu se piardă, fiul lui Alexandru, Timon Wiig Botez, a studiat design-ul.

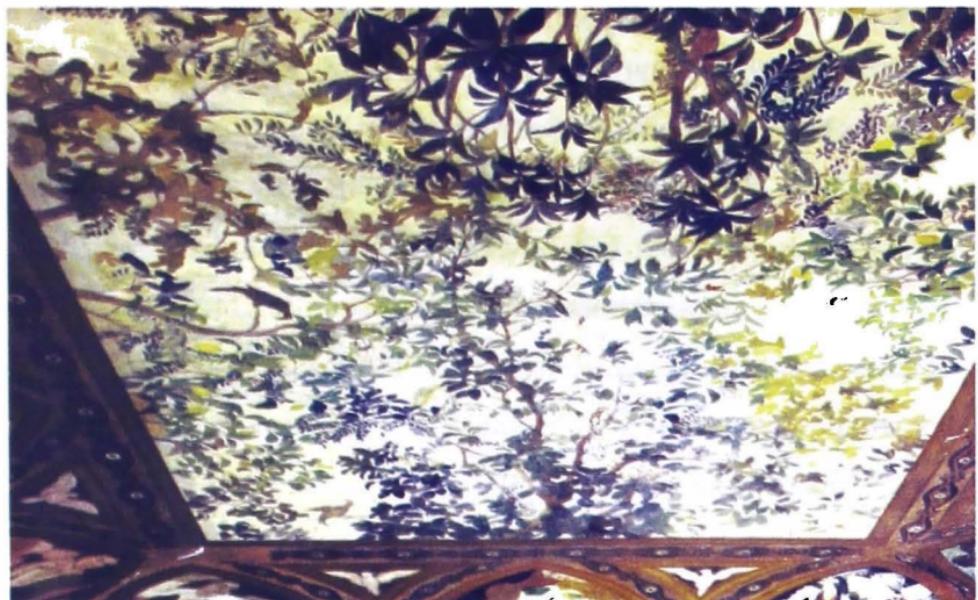
În anul 1948, operele de artă ale familiei Storck au fost declarate de utilitate publică, iar din anul 1951 atelierele de lucru ale celor doi artiști au fost deschise permanent pentru vizitatori ca muzeu de artă. Familia Storck a păstrat pentru folosință proprie spațiul de locuit.

Operele de artă aflate în patrimoniul muzeului au fost în cea mai mare parte donate de Cecilia Cuțescu Storck și fiicele sale, Gabriela Storck și Cecilia (Lita) Storck Botez.

Acest patrimoniu este constituit din sculptura și desenele celor trei sculptori Storck, din pictura și grafica Ceciliei Cuțescu Storck, din colecția de numismatică ce i-a aparținut lui Fredederic Storck, din piese reprezentative și din plachetele și medaliile create de acesta. De asemenea patrimoniul muzeului cuprinde și pictură semnată de Romeo Kunzer Storck, Ella Storck (fiica sculptorului Carol Storck), un număr important de acuarele ale lui Carol Popp de Szathmary și lucrări ale fiului acestuia, pictorul Alexandru Satmari (căsătorit cu sora Ceciliei, actrița Ortansa Brăneanu). În patrimoniul muzeului există și o colecție de sculptură religioasă care a aparținut familiei Storck, o colecție de artă populară și opere de artă ale artiștilor contemporani lui Frederic și Cecilia.

Casa Storck, declarată monument de arhitectură, este opera arhitectului Alexandre Clavel⁴ care a colaborat îndeaproape cu cei doi artiști. Reședința lor a fost construită între anii 1911 - 1913. A fost inspirată din arhitectura de factură germanică și propune accente ce amintesc de Normandia, unde Cecilia a călătorit ca studentă - bârne de lemn stau mărturie acestei amintiri. Ancadramentele de piatră ale ferestrelor, terasele romantice și culoarea specială a casei - roșu pompeian - exprimă preferințele clasice ale celor doi care au cunoscut și au îndrăgit vechile civilizații de-a lungul călătoriilor de studii din spațiul mediteranean (Portugalia, Spania, Franța, Italia, Grecia). În roșu pompeian erau colorate și interioarele Pinacotecii din München, dar și casele-atelier ale unor artiști münchenezii pe care cei doi soți i-au cunoscut și admirat⁵.

Recunoaștem aici, de asemenea, contaminarea stilului renascentist. Renascentismul, pătruns în spațiul românesc relativ târziu, s-a dezvoltat în forme originale în România. Este de regăsit în ctitorile lui Ștefan cel Mare și în stilul artei brâncovenești.

Karl Storck i-a adus de altfel un bine meritat omagiu domnitorului Constantin Brâncoveanu prin sculpturile care înfrumusețează și astăzi Bucureștiul. Amintim în acest sens două lucrări: cea dintâi este SPĂTARUL MIHAIL CANTACUZINO, care figurează și ca prima sculptură monumentală care se păstrează a orașului București, realizată în 1869, din marmură, (aflată în curtea Spitalului Colțea) și sculptura DOMNIȚA BĂLAȘA realizată în 1881, din marmură, (se află în curtea bisericii omonime). Un rol important în ansamblul casei îl avea grădina, a cărei perspectivă se deschide de pe terasa spațiului de locuit. Grădina, care astăzi este alterată de modificări neavenite, este de factură romantică și mai păstrează cîte ceva din atmosfera de atunci prin prezența smochinului și a salcâmului japonez, atât de îndrăgiți de Cecilia dar și prin elemente decorative - coloane, capiteluri și sculpturi (ajunse prin vitregia vremurilor în casa Storck din colecția Kalinderu) bine integrate de Cecilia Cuțescu Storck în ambientul locului.

Este demn de amintit faptul că artiștii Storck au avut și o casă la Balcic. Peisajul atât de spectaculos al acelor locuri îl întâlnim în multe din lucrările artiștilor români din perioada interbelică. Cecilia Cuțescu Storck a reușit să salveze o frântură din acel spațiu recuperând coloane și capiteluri care se află astăzi în grădina casei. Frederic Storck a conceput și a amplasat personal elementele decorative de pe fațada casei. Inspirate din plastica religioasă, acestea includ și simboluri masonice. Având în vedere rolul mișcării francmasonice în dezvoltarea României moderne și ținând cont de caracterul mereu dinamic și constructiv al sculptorului, manifestat în buna tradiție a breslelor de pietrari și constructori, este posibil ca acesta să fi făcut parte din ordin, sau cel puțin să fi simpatizat cu

doctrina acestuia. Ancadramentele din piatră ale ușilor și ale ferestrelor, coronamentele coșurilor de fum și balustradele teraselor reflectă conlucrarea sculptorului cu arhitectul Alexandre Clavel.

Pe fațada dinspre stradă, sunt de remarcat două basoreliefuri de inspirație romanică.

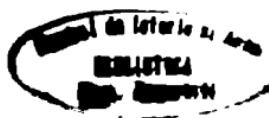
Sub cornișă, deasupra terasei mici, o friză conține profilul lui Frederic, plasat central și flancat de lei înaripați și de personaje feminine înlănțuite, semne menite să redea amplitudinea implicării sale în profesia aleasă, prestanța sa socială și devoțiunea față de o artă care seamănă bucurie prin efort și sacrificiu.

Atelierele de lucru au fost concepute separat de spațiul atribuit familiei în sine. În intenția constructorilor, acestea puteau fi deschise publicului în maniera în care templele sunt accesibile laicilor.

În viziunea soților Frederic și Cecilia, locul de creație corespunde unui lăcaș de cult unde arta este consacrată ca zeitate, iar preoți și slujitori sunt chiar ei. Martor acestei interpretări stă “PISANIA” de lângă intrare. Textul, cioplit în piatră, este susținut și este totodată protejat de doi îngeri.

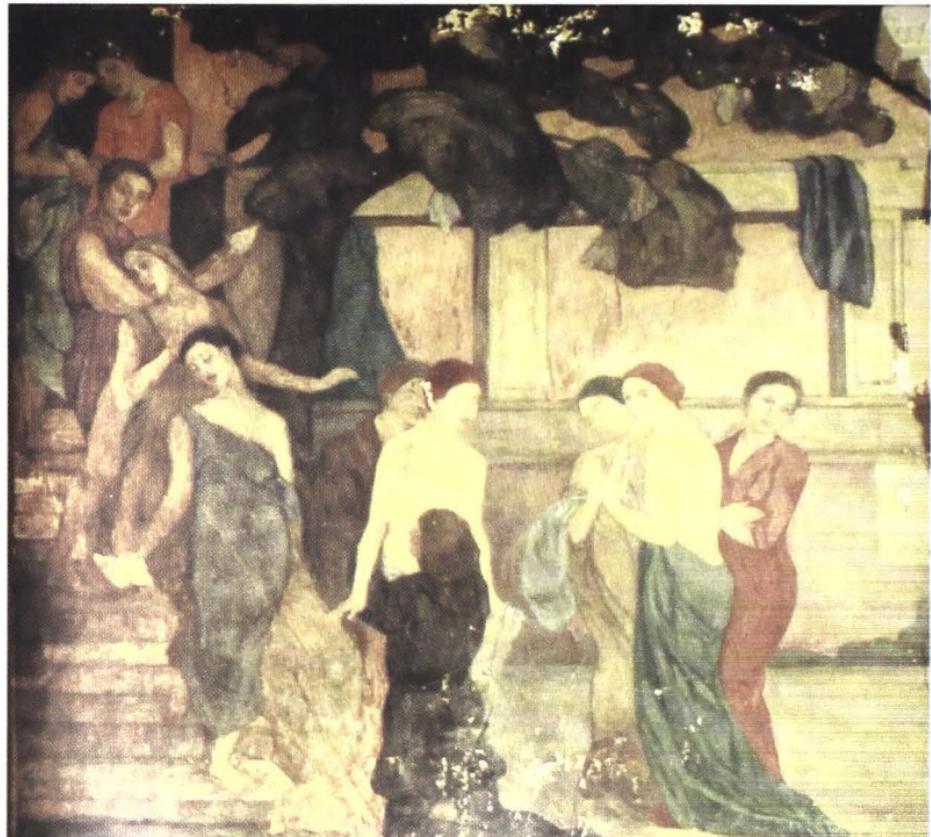
Intrarea principală în ateliere, astăzi spațiu de expunere, este ornată, nu întâmplător, cu viață de vie ce evocă arborele vieții din iconografia religioasă. Acest basorelief este susținut de două colonete ce au capiteluri animate de motive fitomorfe și zoomorfe. Modalitatea simbolică de tratare a exteriorului este continuată și în interior prin tema abordată de pictoriță în pictura murală de pe plafonul holului și din fundalul atelierului de pictură.

Pășind pragul casei, în stânga intrării, sunt fixate în perete două basoreliefuri de factură renascentistă care conviețuiesc cu “INGERUL” casei, opere ale lui Karl Storck. Treptele ce duc spre

atelierul de pictură al Ceciliei sunt, de asemenea, străjuite de cele două sculpturi intitulate **POCĂINTĂ**, realizate în marmură și bronz de către Frederic Storck.

În dreapta intrării, un hol lung este anturat de vitralii cu ochiuri circulare, imitație a celor olandeze, în timp ce basoreliefuri⁷ inspirate din teme religioase (semnate tot de Frederic Storck) veghează pașii vizitatorului către îngusta ușă monahală de unde începe atelierul de sculptură al artistului. După treptele intrării, vizitatorul ajunge în holul central al casei. De la plafonul pictat privirea trece printr-o arcadă susținută de o coloană monolit din marmură verde direct în atelierul de pictură. Capitelul de bronz al coloanei este o reducție a unui capitel al bazilicii San Marco din Venetia.

Plafonul care redă viziunea artistei asupra paradisului este susținut de o compoziție murală intitulată PACE și ARMONIE.

Răsfoind volumul autobiografic al Ceciliei⁸, aflăm ce anume a dorit să redea în pictura murală pe care a executat-o în hol: "Mi-am închipuit dealungul pereților, flințe delicate, visătoare, mișcându-se în diferite atitudini mlădioase, fără să ia parte la vreo acțiune determinată, ce trebuiau să apară ca niște flori enorme crescute din pământ. Trunchiurile de arbori din spatele lor își apropiaseră brațele, formând motivul constructiv al plafonului. Unii critici au spus că lucrarea mea amintea de arta persană. Coloritul mergea de la albastru marin și vânăt al ficușilor cu tonurile verzi și cele galbene ale lămăilor și smochinilor, apărând mai intensiv la marginile plafonului

și transformându-se apoi în palide nuanțe, văzute ca prin ceată, către centru. Toate la vedeam armonizându-se într-o simfonie de tonuri în atmosfera de liniște și de împăcare a sufletului, sub bolta paradisiacă unde păsările cântau ascunse în frunzișuri, în crengi de ficoș sau de smochini, ce se impleteau între ghirlande de flori de salcâm. Totul apărea ca un arabesc cu tonuri închise pe fondul unui cer de fildeș jur împrejur, înconjurat de un brâu aurit în relief, care îl despărțea de plafon și susținea seria de lunete triunghiulare cu subiecte figurale, tratate decorativ. În spațiile dintre lunete pusesem păsări cu aripile deschise, părând că susțin plafonul însuși ca o dantelă”.

În fundalul acestui atelier ieșe în evidență o altă pictură murală, un diptic, semnat de Cecilia Cuțescu Storck. Fântâna ce o regăsim în centrul peretelui respectiv, este încadrată în replica făcută de Frederic Storck după ancadramentul de ușă al bisericii Colțea. În timpul lucrului, pictorița și-a dorit poate să audă susurul apei care curge. Tema acestui diptic este DRAGOSTEA PĂMNTEASCĂ și DRAGOSTEA SPIRITUALĂ. Autoarea evocă, îngemănat, iubirea profană și iubirea spirituală ideală: în dreapta, doi tineri se privesc în ochi și par că-și făgăduiesc o dragoste ce va dăinui veșnic iar în stânga, este adus prinosul iubirii fizice. Înconjurate de arbori și flori, personajele plasate într-o arhitectură atemporală, exprimă pasiunea și demnitatea sentimentelor. Factorul decorativ este obținut prin figuri și mase stilizate, concepute simetric și cu simț al ritmului. Culoarea sunt stinse, fără stridențe și generează o senzație de simplitate armonioasă.

În holul cu plafonul pictat, se impun vederii AUTOPOURTRETUL în piatră executat în timpul studiilor la München și PORTRETUL PICTORIȚEI CECILIA CUȚESCU STORCK în marmură, realizat

de Frederic în 1909, an al căsătoriei lor. Este interesant de consemnat capacitatea lui Frederic Storck de a sintetiza și de a reda trăsăturile specifice personalității lor. Între aceste lucrări este intercalat un șevalet pe care două compoziții-portret ne atrag atenția.

În cartea sa autobiografică *FRESCA UNEI VIETI*¹⁰ Cecilia Cuțescu Storck a dedicat un capitol mării. Acesta, intitulat “Povestea minunată, Balcicul” are un motto care îl caracterizează pe autor în același timp în calitate de om și ca artist: “Am simțit că voi fi triumfătoare și am îndrăznit să pornesc la drum”. Pictorița a expus o parte din lucrările inspirate de Balcic, panorama extraordinară a acestor locuri, casa pe care cei doi soți au ridicat-o acolo. Cecilia a dorit să păstreze vie amintirea unui loc în care a trăit și a creat mult: “Bucuria mi s-a năruit în pustiu de dorul Balcicului și duhul nostru rătăcește de atunci fără încetare prin acele locuri, alături cu vântul nopților senine și al celor furtunoase, tânguindu-se împrejurul clădirii, sau în vîrtejul frunzelor de nuc îngălbene, în bazinile secate și pe cărările pustii¹⁰”.

Pentru a păstra vie amintirea acestui loc atât de îndrăgit, pictorița a rezervat un spațiu destinat expunerii peisajelor create la Balcic. Tot aici sunt și sculpturi ale lui Frederic din care amintim o reducție în bronz a GIGANTULUI ce străjuiește Parcul Carol, portretul tatălui său, KARL STORCK și portretul FLORICĂI CONDRUS, acesta din urmă fiind realizat într-o manieră renascentistă.

Încăperea alăturată, cândva utilizată ca salon al casei, încadrată în lucrarea IUBIRE cioplită în marmură. Alături, se aliniază capete turmate în bronz care se impun ca tot atâtea exerciții de stil și mărturii ale harului artistic de care Frederic Storck a dat dovadă de-a lungul carierei sale. PANOURILE DECORATIVE în pastel pe

care le regăsim, de asemenea, aici, propun o temă comună: studiul expresivității specifice țigăncilor, lucru ce a preocupat-o îndelung pe artistă. Deși panourile sunt concepute sub influența evident asumată a lui Gauguin¹¹, autoarea își păstrează nota personală folosind cu îndrăzneală contururi puternice în timp ce culoarea este gândită pentru a sublinia desenul. Exotismul personajelor este rafinat subliniat prin tonurile de ocru pe care le folosește în redarea carnației modelelor și prin expresivitatea plină de mister a acestora.

În atelierul de pictură, alături de dipticul din fundal, sunt expuse COMPOZIȚIILE DECORATIVE pictate în ulei. Finalizate în dimensiuni mari dar cu mijloace plastice voit simple, aceste lucrări reușesc să comunice în plan spiritual concepția Ceciliei cu privire la destinul special al femeii în societate și în univers. În anul 1918 în casa Storck a luat ființă Organizația din Muntenia a “Societății pentru emanciparea politică și civilă a femeii în România”. Activitatea acestei societăți a condus la acceptarea primei femei în baroul avocaților din București (Ella Negrucci) și la alegerea primelor femei consilieri municipali¹². În acest spațiu, mărturiile neobositei activități ce l-a caracterizat pe Frederic Sorck sunt de admirat sub forma mai multor statuete care abordează nudul feminin ca temă preponderentă. Observăm grija pentru formă și minuțiozitatea cizelării care se pun în slujba unui mesaj mereu impede exprimat. Maniera de lucru confirmă influența sculpturii franceze dar nu surclasază nota personală deși descoperim elemente ce amintesc de plasticitatea lui Aristide Maillol¹³ sau Antoine Bourdelle¹⁴.

Holul lung dominat de vitralii prezintă colecția de sculptură religioasă adunată de cei doi soți în călătoriile lor.

În timp ce intrarea în atelier este străjuită de două din schițele Evangheliștilor (concepți de Frederic pentru capela Evloghie Gheorghieff). Spațiul austер al atelierului de sculptură

găzduiește grafica Ceciliei Cuțescu Storck. Aceste lucrări constituie dovada de netăgăduit a capacității sale plastice și ne oferă posibilitatea de a ne întâlni cu spiritului său viu, deschis, mereu

cercetător și niciodată în repaus de care a făcut uz cu prisosință. Pe lângă macheta impresionantă a bisericii episcopale din Curtea de Argeș¹⁵ făcută de Karl Storck după desenele lui Reissenberger¹⁶ și Burelly¹⁷, mai sunt aici și sculpturi ale celor trei artiști Storck. De la portrete la busturi monumentale și de la studiu anatomic la mici statuete de vitrină și placete, fiecare dintre lucrări reflectă o încărcătură spirituală aparte oferindu-ne imaginea unui univers personalizat, specific locuinței în întregul său.

Operele de artă ale familiei Storck expuse în casa care acum le poartă numele formează un ansamblu de valori unitar exprimat din care dimensiunea temporală dispare pentru a face loc ideii de perenitate.

Este tocmai ceea ce își propune muzeul nostru în calitate de păstrător fidel și devotat al unui trecut care se regăsește continuu în prezent și care asigură o legătură trainică pentru viitor.

Aman, Petrașcu, Luchian Grigorescu, Tattarescu, Andreescu, s-au numărat printre deschizătorii de drum marcanți care au servit viața spirituală românească. Prin maniera compoziției, prin tehnica și preferințele de tratare a temelor, datorită studiilor făcute, ei au fost și rămân tributari marii școli plastice franceze, fiind totodată înaintași ai noului val de creatori care s-a remarcat în artele frumoase ale României moderne. De aceea, înființarea Societății TINERIMEA ARTISTICĂ în 1900, la Paris, a fost un moment important. Printre membrii fondatori îi regăsim pe Frederic Storck, Ștefan Popescu, Ipólit Stâmbu, Kimon Loghi, Gheorghe Petrașcu, Arthur Verona, Nicolae Vermont, Ștefan Luchian, Constantin Artachino, Oscar Spaethe, G. D. Mirea, Nicolae Grant.

Alături de aceste personalități, alți tineri talentați care au studiat în centrele artistice ale Europei fie la München sau la Paris - printre care îi amintim pe Theodor Pallady, Camil Ressu, Iosif Iser, Nicolae Tonitza, Dimitrie Paciurea, ș.a. - au adus l-a rândul lor un suflu nou în mișcarea plastică autohtonă.

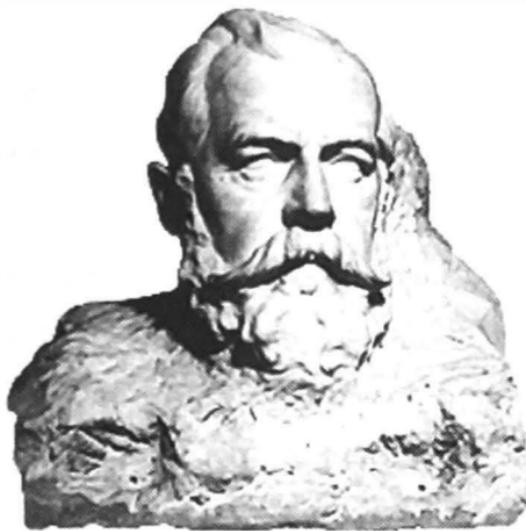
Pentru a continua tradiția acestei familii, adevarată "dinastie de artiști Storck", vom aminti și creația urmașilor celor patru artiști Storck. Fiul Ceciliei, Romeo Kunzer Storck, pe lângă pictura de șevalet, s-a ocupat și de arta monumentală. A creat o pictură murală cu o temă bahică pentru aeroportul din São Paulo, din Brazilia și panouri decorative destinate marilor magazine din orașul Brasilia. Ceramista Cecilia (Lita) Storck Botez a decorat cu mozaicuri edificii publice de pe litoralul românesc. Fiul său, sculptorul Alvaro Botez, a creat la rândul său, opere care împodobesc litoralul românesc.

Pentru generațiile care le urmează rămâne datoria de a păstra și de a valorifica pentru viitorime valorile culturale pe care ni le-a dat pentru posteritate dinastia de artiști Storck. Am amintit despre ascendența și despre fenomenul de continuitate artistică semnalat la familia Storck. Se impun însă câteva precizări privitoare la aportul substanțial al fiecărui membru în parte.

KARL STORCK (21 V 1826 - 30 V 1887) s-a născut în Germania

la Hanau, un oraș renumit la începutul secolului al-XIX-lea pentru bijutierii săi. După ce studiază meșteșugul bijuteriilor la Paris, unde a avut ocazia să ia contact cu sculptura de care se simțea atras încă de atunci, vine în România în 1849.

Inițial lucrează în atelierul unui bijutier, Josef Resch, dar, după o scurtă perioadă de timp, intră în atelierul de stucaturi¹⁸ al sculptorului Georg Fles și devine asociatul acestuia. Au realizat împreună decorațiile exterioare pentru noua clădire a Spitalului Militar. Decorațiile din ghips, pentru împodobirea noilor construcții din București nu erau suficiente pentru ambiția Tânărului Karl, de aceea a dorit să învețe mai mult.

Deși căsătorit cu Clara Ihm (originară tot din Hanau) și având de întreținut o familie care număra deja copii, pleacă în 1857 la Viena și apoi la München pentru a studia sculptura. Se pare că a fost elev al sculptorului Maximilian von Widmann¹⁹, maestru pe care îl va depăși curând chiar dacă va continua să păstreze nota clasicizantă a acestuia. Trecerea sa prin Viena explică influența venețianului Canova²⁰ și a danezului Bertel Thorvaldsen²¹. În 1859, întors la București, își deschide un atelier propriu. La început lucrează sculptură bisericescă în lemn (strane și mobilier) pentru bisericile din Viforâta, Ghighiu, Clejani, iar apoi onorează oferte pentru

bisericile: Sf. Pantelimon, Antim, Șelari și concepe portalul în marmură al bisericii Domnița Bălașa din București.

Curând depășește domeniul limitat al comenziilor de ornament pentru lăcașuri de cult și se orientează spre sculptura de certă valoare plastică.

Portretele unor personalități importante din istoria României precum și portrete ale contemporanilor alături, de o varietate de statuete în teracota stau mărturie ale creativității și profesionalismului său.

Dacă în portrete reușește să redea personalitatea și temperamentul celor evocați, dovedind stăpânirea limbajului plastic, în crearea statuetelor din teracota, ce amintesc de figurinele de Tanagra, el demonstrează capacitatea de a exprima bucuria creației.

O altă formă de exprimare a acestui artist a constat în sculptura funerară, domeniu în care a realizat opere remarcabile. Amintim monumentul funerar al familiei Ghica din parcul Palatului Ghica - Tei, București sau cel al familiei Scarlat Pascal, al gen. Solomon, din cimitirul Bellu,

București, monumentul funerar al familiei Aman din cimitirul Sineasca, Craiova.

Prima comandă de sculptură monumentală îi este încredințată în anul 1862 de către arhitectul Alexandru Orăscu²², pentru frontonul Universității din București. Karl Storck a ales ca model pentru acesta frontonul Glyptotecii din München având ca temă pentru altorelief MINERVA OCROTIND ARTELE ȘI ȘTIINȚA²³, realizat în piatră de Rusciuk. Din păcate, lucrarea a fost lovită în timpul bombardamentului din aprilie 1944 dar fragmente salvate după dezastru sunt de regăsit în curtea Muzeului Storck. Tot aici se mai află alte două elemente decorative create de el pentru Teatrul Național distrus în cursul celui de-al II-lea război mondial.

Pentru realizarea sculpturii monumentale SPĂTARUL MIHAIL CANTACUZINO, Karl a fost ajutat de Ippolito Lepri pentru a fi transpusă în marmură de Carrara. Amplasarea acestei sculpturi era inițial în mijlocul grădinii Spitalului Colțea, și în concordanță cu proporțiile bisericii, întregind așezământul ctitorului. Din păcate, prin mărirea bulevardului I. C. Brătianu, sculptura a rămas în apropierea gardului grădinii și pierde din valoarea monumentală. Sculptura DOMNIȚA BĂLAŞA a fost concepută pentru Așezământul Brâncovenesc din care nu a mai rămas decât biserică, spitalul fiind demolat. Transpunerea în marmură a sculpturii PROTOPOPUL TUDOR ECONOMU²⁴, a fost încredințată de autor fiului său, Carol Storck și elevului său, Karl Teutsch. Cei doi au transpus în marmură și portretul ANEI DAVILA, (plasat în fața Azilului Elena Doamna). Pentru această lucrare, Karl Storck s-a documentat asupra costumului popular românesc.

Alte două monumente au fost ridicate la Rahova și la Smârdan, în 1885, pentru a comemora Războiul de Independență din anul 1877. Acestea au fost structurate din coloane cioplite în granit menite să susțină statuia în bronz ce reprezenta România Victorioasă (au fost distruse în primul război mondial).

O altă operă a să marca locul primei biserici Episcopale din București, amplasată inițial în spațiul unde a fost construit Ateneul Român. Sculptura a fost mutată în Piața Rosetti, apoi în Piața Regina Maria. Karl Storck a fost autorul a mai multor lucrări, astăzi dispărute, MONUMENTUL FUNERAR AL PRINCIPESEI MARIA (fiica lui Carol I) plasat în curtea Palatului Cotroceni și PIETATEA ROMÂNĂ destinată Palatului Regal.

Bun cunoșcător al legilor perspectivei, Karl a conceput scara de onoare ce ducea spre sala tronului din fostul palat regal. A realizat și coloanele și balustradele balcoanelor de la Ateneul Român și scara dublă, din marmură de Carrara, a Capelei Palatului Știrbey din Buftea²⁵. A participat la decorarea palatului Suțu, după restaurarea din 1862, amintim portretul în medalion al Irinei Suțu, aflat deasupra oglinzi din holul central al palatului.

Spirit întreprinzător, Karl deschide în 1865 o fabrică de plăci decorative din ceramică și cahle pentru sobe, împreună cu meșteri austrieci²⁶. A reușit astfel să impună un alt mod de decorare a exteriorului caselor bucureștene. Aici realizează împreună cu Theodor Aman, basoreliefurile din teracota care decorează fațada casei Aman.

De numele său sunt legate evenimente artistice importante²⁷, a inițiat primele expoziții periodice de artă în București. În 1865, alături de Theodor Aman expune în prima expoziție de artă la care participau și

Gaetano Burelly, Carol Popp de Szathmary, Paul Focșeneanu, Dan Mihail, Emil Crețulescu, Mihai Babiciu și alți șase artiști străini.

Pentru studenții de la Școala de Belle-Arte, Karl Storck a tradus "Elements de perspective" apărută la Paris în 1881.

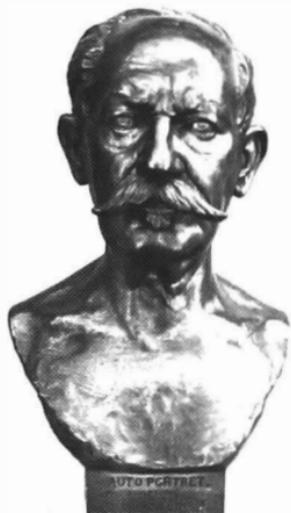
Preocupat de buna pregătire profesională a studenților, a achiziționat mulaje după sculpturi celebre din Franța și Italia.

În calitate de profesor de sculptură și perspectivă a îndrumat generații întregi de artiști.

Printre cei ce i-au fost studenți s-au numărat Ion Georgescu, Valbudea, Carol Storck, George Iulian Zolnay, Suchor-Suchereanu, Sava Henția, Filip Marin, Mihai Babic, P. Ionescu, Ștefan Mincu, Goldstein, I. Sălcianu și alții.

CAROL STORCK (10 V 1854 - 25 VIII 1926) este fiul din prima

căsătorie a lui Karl. Studiile gimnaziale le-a făcut la Brașov, apoi a studiat la Florența în Italia, sub îndrumarea lui Augusto Rivalta (1870-1875). În anul 1876 a plecat la Philadelphia unde l-a avut ca prieten și dascăl pe Thomas Eakins (profesor și ulterior rector, al Academiei de Arte Frumoase). În 1880, la insistențele tatălui său, s-a întors în țară, deși, se pare că își

făcuse un nume ca sculptor în acel oraș. Comenzile primite și participarea la expozițiile oficiale din Philadelphia în anii 1878 și 1879²⁸, demonstrează integrarea artistului în viața plastică a orașului. Desene și gravuri de ale sale din perioada de pregătire artistică sunt păstrate la Cabinetul de Stampe al Academiei Române și la Muzeului Național de Artă din București.

Moștenind atelierul tatălui său, s-a dedicat în special realizării de sculptură funerară. Totuși, a găsit răgazul să execute și portrete, statuete și placete sau medalii pe care le-a prezentat la expozițiile organizate în țară cât și în expoziții din străinătate. În Muzeul Storck sunt expuse două busturi create de el, PORTRETUL FREDERICĂI STORCK, mama sa vitregă, în teracota și un AUTOPORTRET în bronz. În acest autoportret, realizat în 1926, autorul se prezintă marcat de vicisitudinile vieții, dar transpare și demnitatea morală de care a dat dovadă de-a lungul existenței sale.

În patrimoniul muzeului sunt și două statuetele în teracota, pline de farmec și romanticism. Prima ilustrează o legendă germană, intitulată GRUP; este povestea lui Ekkehard și Hedwige, (călugărul franciscan

care își duce în brațe iubita la mânăstire, respectând astfel interdicția ca nici o femeie să nu “calce” într-un aşezământ monahal). În portretul IULEI SĂULESCU, reia tema predilectă a sculpturilor sale funerare, tinerele femei.

Portretele realizate de Carol Storck sunt create în nota clasică cerută de comandanți, dar sunt pline de viață, amintim pe cele ale lui Karl Storck, Bogdan Petriceicu Hașdeu și al soției scriitorului, Iulia Hașdeu, Treboniu Laurian, Gh. Dem. Teodorescu, etc.

Carol a creat și placete menite să celebreze momente importante ale vieții artistice și culturale ale epocii.

În sculptura practicată de artist se păstrează linia clasică, uneori

seacă și poate prea concisă. Cu toate acestea, în puținele lucrări realizate fără comandă specială regăsim tehnica și sensibilitatea unui artist remarcabil.

Pe lângă participarea la transpunerea în material finit a unor monumente funerare alături de tatăl său, Karl Storck, Carol realizează opere remarcabile, în care apar tinere fete în atitudini de rugăciune (monumentul Polina Russenescu, Jeny Gălășeanu, Emma Moga, cimitirul Sineasca din Craiova, și cel al familiei Izvoranu din cimitirul Bellu, București).

O adevărată natură statică în bronz, este monumentul funerar al Generalului Rasty, operă majoră a artistului.

Sculptura monumentală este o altă modalitate de exprimare pe care a abordat-o cu succes.

Monumentul în bronz al generalului doctor CAROL DAVILA, 1903, aflat în fața Facultății de Medicină din București, este mărturia talentului său. Operă impresionantă prin măreția degajată, sculptura a fost foarte bine valorificată ambiental.

Alte lucrări au rămas din păcate în faza de proiect, amintim macheta monumentului HONTERUS și cea a lui THEODOR AMAN.

Ca și Frederic Storck, este autorul unor alegorii menite să decoreze Palatul de Justiție: PRUDENȚA, FORȚA, TOLERANȚA și Palatul Poștelor (devenit Muzeul Național de Istorie): DRUM DE FIER și ELECTRICITATEA (astăzi dispărute).

Membru fondator al Societății "Cercul Artistic", al cărui președinte a fost ales în 1912, Carol Storck s-a impus contemporanilor săi prin corectitudine și profesionalism.

Continuator al operei lui Karl
Storck, rămâne la rândul său
în peisajul cultural românesc.

FREDERIC STORCK (19 I 1872 - 26 XII 1942) este fiul din a

doua căsătorie a lui Karl Storck cu Fredericke Olescher, săsoaică din Brașov. A urmat studiile gimnaziale Liceul Sf. Sava și Sf. Gheorghe (unde a fost coleg cu pictorul Th. Pallady, ziaristul S.G. Lahovary, actorii Toneanu și Brezeanu).

Atrăs de sculptură care devenise o tradiție de familie, studiază între anii 1888-1893 la Școala de Belle-Arte cu Ion Georgescu (inițial s-a înscris la Școala Politehnică).

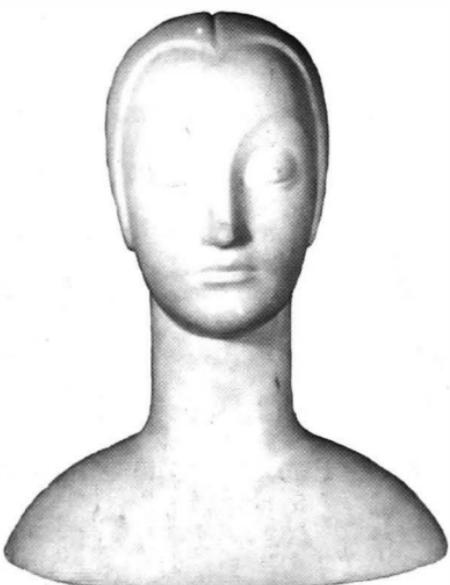
Din aceeași promoție au făcut parte: Artachino, Kimon Loghi, Ipolit Strâmbu, Ștefan Luchian, Alexandru Satmari, și alții.

Pleacă apoi la München (1893-1899), unde îl are ca profesor pe Wilhelm von Rumann la Kunstakademie. Influența clasicismului lui Adolf von Hildebrand, adept al studiului artei antice dar și al studiului naturii, se resimte de acum constant în opera sa. În această perioadă face călătorii în Franța și în Italia, iar puțin mai târziu, în Grecia, pentru a cunoaște nemijlocit arta antică. Expune la München la Glaspalast (obține chiar o medalie de argint cu lucrarea MUNCITORUL PIETRAR, în 1897). Întors în țară va păstra contactul cu lumea artistică müncheneză prin participarea sa la expozițiile din acest oraș. Expune permanent în expoziții organizate în țară și în străinătate, fiind răsplătit cu nenumărate premii. Nu a ocolit nici el plastica funerară. Frederic Storck a realizat CEI PATRU EVANGELIȘTI, pentru capela Evloghie Gheorghieff din cimitirul Bellu. Ansamblul constituie o capodoperă a genului, meritorie atât pentru sculptor cât și pentru Ion Mincu care a condus

proiectul arhitectural. Cele patru statui impresionează prin modul de rezolvare a canonului bizantin rezolvat în spațiu (tridimensional). Alte lucrări importante demne de a fi amintite din sculptura funerară creată de Frederic Storck sunt: cele două sarcophage din bronz, destinate familiei Alexandrescu din Craiova (expuse la salonul Tinerimii Artistice în 1908), sarcophagele în marmură de Carrara care păstrează capul lui Mihai Viteazul, și osemintele domnitorului Radu cel Mare la Mănăstirea Dealu (realizate în 1912 cu decor vegetal-geometric, fiecare având un sfeșnic din bronz). Monumentul familiei Seceleanu de la Buzău, și monumentul familiei Pleșoianu de la Caracal.

La rândul său Frederic s-a implicat și în sculptura monumentală. În 1906 a lucrat în Parcul Carol pentru realizarea unui proiect de proporții. Ansamblul monumental trebuia să ilustreze legenda jepilor din Munții Bucegi (O fată - Orlanda - era iubită de doi frați și pentru că nu se putea decide pentru vreunul dintre ei, s-a aruncat în prăpastie. Dacă unul dintre frați ar fi reușit să o salveze i-ar fi

devenit soț. În urma sinuciderii, frații au împietrit de durere devenind stâncile Jepilor, iar în locul unde a căzut Orlanda este cascada Urlătoarea). Grupul statuar era format dintr-o grotă, un personaj feminin, operă a sculptorului Filip Marin (aflată astăzi în Parcul

Herăstrău) și din doi GIGANȚI semnați de Frederic Storck și de Dimitrie Paciurea. Din păcate, ansamblul nu se mai păstrează în întregul său. În muzeul Storck este expusă o reducție în bronz a Gigantului.

Alte lucrări sunt MIHAIL EMINESCU, realizat în 1911, pentru grădina publică a Palatului Administrativ din Galați, DOROBANȚUL de la Cislău, în 1911, figurile alegorice INDUSTRIA și AGRICULTURA, în 1907 pentru Palatul Administrativ din Galați, teme pe care le reia pentru Banca de Credit Român din București, și ADEVĂRUL realizat pentru Palatul Justiției din București. Amintim de asemenea cele opt cariatide din marmură create pentru salonul de recepție al Palatului Cantacuzino (astăzi Muzeul Enescu) și sculptura monumentală în marmură ce-l reprezintă pe Ion Heliade Rădulescu, realizată în 1905, de la Târgoviște.

Trebuie să remarcăm prezența constantă prin care Frederic Storck s-a făcut remarcat și prețuit în contextul artelor plastice românești fără să abdice vreodată de la calitate,

stil și profesionalism.

Clasic prin formație dar clasic și prin structura lăuntrică el a recepționat creator influențele Jugendstil-ului pe care le putem depista în mai multe lucrări (cele trei variante ale SALOMEEI²⁹, în vasul de

bronz cu decorație zoomorfă numit DĂNȚUITOARELE). Influența majoră a sculpturii franceze și mai ales impactul fundamental al artei lui Rodin³⁰, se fac simțite în cele două variante ale SĂRUTULUI, precum și în portretele soției și tatălui său. Frederic Storck nota: “Rodin concentrează în statuile sale sufletul secolului nostru, revolta naturii contra oricărор filosofii sau dogme religioase”.

Un alt sculptor pe care l-a admirat a fost Michelangelo. O reproducere în ghips, după Judecata din urmă o avea în atelierul său. Marea sa admirație pentru Michelangelo l-a îndreptat spre studiul atent al anatomiciei și a determinat desăvârșita cizelare a lucrărilor pe care și le cioplea singur, fără ajutorul meșterilor pietrari.

Cu prilejul Expoziției universale de la Atena, Este “fermecat” de Acropole, și notează: “...una din minunile lumii, cu armonia și proporțiile sale monumentale și divine... patina aceea caldă a marmurei arse de atâtea veacuri de soare...”. Un alt loc vizitat cu acest prilej a fost Olympia, pentru a vedea templul și atelierul lui Fidias. Marmura devine un material foarte îndrăgit de sculptor după acest contact cu arta greacă.

Chiar și în acest context de contaminare spirituală, menționăm faptul că portretistica să reușește să mențină o notă personală, deoarece Frederic Storck nu și-a uitat tehnica naturalistă și nu a încetat să se manifeste ca un rafinat al execuției.

Dintre busturile sale în bronz atrag atenția: cel al poetului Alexandru Macedonski, cel al compozitorului Alfons Castaldi, cel al pianistului Boscoff. Portretul lui Gh. Munteanu-Murgoci,³¹ aflat în fața Muzeului de Geologie din București, decorează și astăzi capitala.

În marmoră, Frederic a creat portrete impresionante, al soției sale, Cecilia Cuțescu Storck, al tatălui său, Karl Storck, al Floricăi Condrus, pentru a nu aminti decât unele dintre acestea.

Capetele de expresie create constituie, alături de statuete, în special nuduri feminine, elemente foarte importante pentru înțelegerea acestui artist.

Influențele renașterii, dar și a artei grecești, se fac simțite în portretele Alexandrina, Floarea, Cap de țigancă, și în portretele fiicelor sale.

Sculpturile de mici dimensiuni, Pomona, Abundența, Mister, Clown, Aurora, Pământul mumă sunt numai puține din operele create de artist și expuse în Muzeul Storck.

Preocupat de anatomie, el reușește să transmită și tensiunea internă conținută de forma aleasă. Stăpân pe tehnica de lucru, crează opere care atrag privitorul prin jocul fluid al planurilor, prin mișcarea liberă și firească a formelor.

Interesul pe care l-a acordat finisajului l-a determinat să se asocieze cu V. V. Rășcanu la deschiderea unei turnătorii de artă în bronz, prima de acest gen în București.

Colecționar de placete, medalii și monede (s-a numărat printre membrii fondatori ai Societății de Numismatică din România), Frederic este în același timp un mare creator de medalii și placete, concepute în genere pentru comenzi speciale dar realizate și pentru propria sa plăcere (cele dedicate familiei sau prietenilor apropiati). Frederic a acordat o importanță majoră statutului artistului și artei plastice românești. Pentru a sublinia aceste concepții, a scris cronică plastică sub pseudonimul Fra Angelico și St. Sterescu.

Toate aceste preocupări sunt dublate de activitatea de profesor la Școala de Belle-Arte unde a continuat astfel activitatea tatălui său.

Din anul 1906 și până în anul 1937 a predat cu reală vocație pedagogică modelajul și mai apoi numai desenul, având un cuvânt greu în formarea generațiilor de creatori care i-au urmat.

Frederic Storck, prin ținuta sa morală, prin operă și prin întreaga sa activitate de promotor al valorilor spirituale de bună factură și-a cucerit un loc de onoare în galeria marilor artiști români.

CECILIA CUȚESCU STORCK (14 III 1879 - 29 X 1969) s-a

născut în comuna Câineni (Râul Vadului), lângă Râmnicu Vâlcea unde părinții săi, Natalia și Ion Brăneanu, au locuit o vreme. A fost adoptată de mică de bunicii pe linie maternă, Elena și Constantin Cuțescu. După absolvirea Școlii Centrale de fete din București, la îndemnul

pictorului polonez Ajdukiewicz, pleacă la München (1897-1899) unde studiază la Damenakademie cu profesorii Fher și Schmidt. Anii de studiu în școala germană își pun amprenta în arta sa prin importanța pe care a acordat-o desenului. Din dorința de a-și desăvârși studiile plastice, de la München pleacă la Paris. Aici studiază la Academia Julian cu Benjamin Constant și Jean Paul Laurens și la Ecole de Beaux-Arts cu profesorul Humbert. Căsătorită cu violonistul francez Romulus Kunzer (tatăl primului copil al artistei) rămâne în Franța până în 1906, când se întoarce definitiv în țară. În anii petrecuți în străinătate a păstrat permanent legătura cu țara atât prin artiștii români prezenți la studii în München sau Paris cât și prin participarea la expozițiile din țară.

Din anii de formare artistică au rămas puține lucrări, dar putem aminti FEMEIA ÎN PEISAJ (aflată la Muzeul Național de Artă), operă singulară în creația sa, datorită influenței vădite a Jugendstil-ului. La Paris, expune la Salon d'Automne, la Champ de Mars și

deschide prima expoziție personală la Galeria Hesséle - rue Lafitte în 1905. În București, a avut expoziții personale în 1906 și în 1924 la Ateneul Român, în 1924 la Maison d'Art, în 1928 la Cartea Românească (Sala Ileana), în 1932 în atelierele proprii și în 1958 o retrospectivă la Sala Dalles, pentru a nu aminti decât câteva din participările sale. A fost prezentă permanent la toate manifestările artistice din țară și străinătate. I s-a recunoscut activitatea artistică și socială primind numeroase premii și distincții. Medalia a II-a la Expoziția Artiștilor în viață, București, 1912; Bene Merenti cl. a II-a, 1914; Medalia de aur la Expoziția internațională de la Barcelona, 1929; Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța –1929; Cavaler al Ordinului Meritului Civil, Spania-1930; ordinul Meritul Cultural în grad de cavaler, 1940; Ordinul Muncii cl. a II-a, 1956; Maestrul Emerit al Artei, 1957. A fondat alături de Olga Greceanu și Nina Arbore “Asociația artistelor pictore”. Alegerea pictoriței ca președintă a Sindicatului Artelor Frumoase în 1937, a fost beneficiă pentru sindicat. Sub patronajul Reginei Maria, Cecilia a obținut un sediu pentru sindicat în blocul Algiu din bd. I. C. Brătianu. Un sediu, dar și un spațiu pentru expoziții și congrese. A obținut de asemenea și drepturi și privilegii pentru artiștii plastici: pensii, drepturi de autor, carnete de călătorii pe căile ferate, reduceri de impozite.

Cecilia Cuțescu Storck are și meritul de a fi fost prima femeie din Europa care a reușit să predea într-o academie superioară de artă, la un institut de stat. Acceptarea sa ca profesor de arte decorative în Școala de Belle-Arte din București, în 1916, a fost celebrată cu mare fast la Paris, în atelierul pictoriței poloneze Olga Bosnainska. Printre participanți s-au numărat Max Jacob, Chana Orloff, Fernand Léger, Constantin Brâncuși, Oskar Kokoschka³². Acesta a fost un eveniment

cultural de evidentă talie europeană care a creat și un fenomen benefic deoarece după aceea, au fost acceptate și alte femei profesor în școli superioare de artă europene, în Germania și Danemarca. Între anii 1916-1941 pictorița a predat la catedra de arte decorative și pictură a Școlii de Belle-Arte. Aici a abordat cu studenții săi toate ramurile artelor decorative de la afișe, grafică publicitară și decorația vitrinelor până la tapete, imprimeuri și covoare, de la pictură murală la ceramică și ilustrație de carte. În 1905 a conceput coperta și ilustrațiile pentru volumul lui Th. Cornel: **CÂNTĂRI PENTRU INIMĂ** inspirându-se din arta populară românească. Contactul pictoriței cu lumea culturală franceză explică similitudinile cu modalități de expresie și cu tehnici specifice unei anumite epoci din istoria spirituală a Franței.

Cu toate acestea, având o fire mereu novatoare, a distilat tradiția românească prin filtrul experiențelor parcuse în căutarea unui stil personal în artă. Cei care i-au cunoscut frământările au reperat exact natura acestora după cum a făcut-o Leon Thevenin: "Artista simțea nevoiea unui efort personal către o artă modernă, o *reînoire* în aspirație și tehnică. Cu riscul de a se singulariza, ea a încercat să-și găsească prin sine însăși drumul". Regăsim impactul avatarurilor sale de natură artistică în contextul conceptual și tehnic al primelor **COMPOZIȚII DECORATIVE** expuse la expoziția Tinerimea Artistică din 1912, în sala de sculptură alături de operele lui Brâncuși.

COMPOZIȚIILE DECORATIVE în ulei și **PANOURILE DECORATIVE** în pastel sunt lucrări în care personajele, în atitudini statuare și pe un fundal stilizat până la simbol, nu narează ci definesc concepția autoarei despre viață.

Un loc aparte în creația sa îl ocupă grafica. Acuarelele, desenele în tuș, sepia sau cărbune se pot defini printr-o construcție solidă, grație educației sale artistice de la München. În aceeași măsură însă, aceste lucrări sunt și pline de culoare prin jocul de umbre și lumini obținut din profesionala mânuire a penelului.

Prin aceste mijloace, artista reușește să transmită atmosfera specifică a fiecărui loc vizitat, mai ales în opera de călătorie.

Marele merit al Ceciliei este acela de a fi reușit să impună pictura murală laică de certă valoare plastică în spațiul românesc³³. Pictorița a impus în comenziile pe care le-a primit un mod de exprimare original (amintim preocupări similare și în creația lui Luchian, Theodorescu-Sion, Baltazar, preocupări rămase, din păcate în marea majoritate, în faza de proiect), în condițiile în care dificultatea genului poate inhiba firile mai slabe prin regulile sale, prin tehnica specifică, și, nu în ultimul rând, prin înrudirea cu arhitectura. Cecilia Cuțescu-Storck a optat pentru o tehnică proprie, aşa după cum mărturisește în volumul autobiografic **O VIAȚĂ DĂRUITĂ**

ARTEI³⁴: “foloseam culorile de ulei amestecate cu ceară dizolvată în terebentină... Culorile obișnuite devineau astfel mai prețioase și mai catifelate”. Ca modalitate de exprimare este influențată de Gustave Moreau dar mai ales de către Puvis de Chavannes³⁵.

Preocuparea pentru pictura monumentală s-a concretizat în ansamblul de picturi murale realizate între 1913-1915, în propria casă. Îmbinarea armonioasă între simbolismul personajelor care decorează plafonul și peretii holului central al casei prin cromatică amintesc de covoarele caramanii, atât de mult admirate de artistă, crează o operă impresionantă. Marea compoziție din fundalul atelierului, dipticul DRAGOSTEA PĂMÂNTEASCĂ ȘI DRAGOSTEA SPIRITALĂ, i-a fost inspirat de volumul scriitoarei Ellen Kay “De l’Amour et du Mariage”.

Un citat din acest volum l-a scris pe fond negru sub compoziția care înfățișează dragostea spirituală: “A iubi este a ne pierde într-un suflet în care sufletul nostru găsește un sprijin, fără a-și pierde libertatea; este a găsi o gândire care previne sentimentele noastre exprimate și

neexprimate; este a întâlni o privire care vede realitate în promisiuni; este a simți o mâncă întinsă mâinilor noastre în clipele agoniei...”

Cecilia Cuțescu Storck a mai scris un îndemn, deasupra ușii din holul casei: “să muncești, să muncești, să muncești”- deviză de la care nu a abdicat niciodată.

Este de reținut faptul că după prima lucrare din atelierul propriu a primit comenzi pentru decorarea unor spații publice importante din București, după cum urmează:

În 1916, tripticul INDUSTRIA, AGRICULTURA ȘI COMERȚUL pentru holul de onoare al Băncii Marmorosch-Blank, între 1918-1920, pentru holul birourilor conducerii băncii, nouă panouri rotunde pe eternit reprezentând virtuțile omenești: ARTA, ARMONIA, VEGHEA, CARITATEA, CREDINȚA, SPERANȚA, GLORIA, MUNCA, TAINA, astăzi această bancă a devenit Banca Română pentru Dezvoltare. Maniera în care a tratat acest triptic este încă tributară picturii de șevalet. Cu toate acestea ansamblul a fost totuși bine primit în epocă de comanditar dar și de critici.

ISTORIA COMERȚULUI ROMÂNESC, 1933, pentru Aula mare a Academiei de Studii Economice a fost creația majoră a pictoriței în acest domeniu. Dificultățile puse de suprafața curbă a spațiului și dimensiunea impresionantă de 100 de metri au ambiționat-o poate pe artistă să-și dovedească măiestria. Compoziția, distribuită pe registre, este bine echilibrată de elementele verticale ingenios plasate. De la comerțul din zilele noastre, aflat în partea de jos, etapele istorice ale comerțului urcă, în registre, către partea superioară și se încheie cu transportul marin.

Compoziția MUZELE OCROTIND ARTELE, 1933, pentru plafonul sălii tronului din Palatul Regal, astăzi Muzeul Național de

Artă, i-a pus pictoriței probleme de ordin tehnic. Înălțimea mare la care a lucrat, și deformările de perspectivă ale desenului, au fost însă depășite cu succes de Cecilia.

În 1937, a realizat compoziția PETRU CERCEL ȘI CURTEA SA, panou decorativ destinat peretelui sălii mari din Pavilionul Românesc al Expoziției Internaționale de la Paris.

Ultima pictură murală³⁶ a fost pentru plafonul loggiei din vila familiei Storck de la Balcic, din păcate, rămasă necunoscută.

La capătul unei cariere artistice și sociale strălucite, credem că nimic nu poate defini mai bine personalitatea Ceciliei Cuțescu Stork decât

propria declarație de principii din volumul său memorialistic - O VIAȚĂ DĂRUITĂ ARTEI: "Voi rămâne până la sfârșit o ființă care năzuie spre culmi, spre construirea edificiului sublim al efortului omenesc în mijlocul acestui minunat univers".

STORCK MUSEUM

The nineteenth century, “ailing and great” as Thomas Mann described, brought about in Europe but especially in Romania deep going political, social and intellectual changes and, last but not least, changes of an artistic origin. Up to that time in Romania the

fine arts were primarily meant for the church and worship or, seldom, they ensured the decoration of the princely palace and high officials residences. The tumultuous history of Romania and its geographic location are some of the factors conditioning the fragility of artistic creation in time and hiding from contemporary introspection works of art that might have been made. Dinicu

Golescu's¹ statement is very edifying in this respect: "because of fickleness in my native land does not allow any decoration to exist". The religious painting based, according to tradition, on Byzantine standards was prevailing under those circumstances. The interest taken in the work of art meant not only to adorn the wall of churches also obvious starting this moment. From now on the intention imposed was to impress and educate the believer and that generated the development of the expression area in the sculpture where the human face avoided up to that time was gradually studied and then reproduced. The ornamental art in stone or wood designed mainly to decorate the church was not enough anymore.

The concept of the work of art is given another dimension and new value under the influence of Western spirituality. The social changes and new trends in art creation reached Romania too with the help of young Romanians studying abroad and with the help of foreign artists attracted by a country in progress.

One of the personalities establishing their family in Romania adopting the Romanian language and national ideals is Karl Storck. Perhaps no other art establishment in Bucharest gives a better definition to the term of artistic and spiritual continuity as it is reflected in the house of the Storck family. Here the living proof of a real artistic dynasty is well preserved.

Karl Storck arrived in Bucharest in mid 19th century. Founder of the Romanian sculpture school and teacher of the first generations of sculptors graduating from the Belle-Arte School, Karl Storck also goes down in history as head of the above mentioned family. Two of his sons – Carol and Frederic- continued their father's art. Frederic married to Cecilia Cutescu who also added the

Storck name, had two daughters : Gabriela Storck – an architect and Cecilia (Lita) Storck Botez-ceramic maker . Cecilia Cutescu Storck also had a son born during a previous marriage of hers - Romeo Kuntzer Storck who was a painter. The artistic vein was transferred to Lita's Storck Botez sons. Alvaro Botez who is a sculpture himself and Alexandru Botez - an architect. And to keep tradition continuing Alexandru's son is designer.

Starting in 1950 the studios of the two artists were permanently open to visitors as art museum , the family keeping only the living space for own use.

Most of the works of art which are in the patrimony of the museum were donated by Cecilia Cutescu Storck and her daughters Gabriela Storck and Cecilia (Lita) Storck Botez.

This patrimony consists in the sculptures and drawings of the three Storck sculptors, paintings, graphic arts and drawings of Cecilia Cutescu Storck, the coin collection that belongs to Frederic Storck and representative plaquettes and medals made by him. The patrimony also includes paintings signed by Romeo Kunzer Storck, Ella Storck (the daughter of Carol Storck), an important number of water colors paintings signed by Carol Popp de Szathmary and his son, painter Alexandru Satmari (married to Cecilia's sister, actress Ortansa Braneanu). The museum hosts also a collection of religious sculpture of Storck family, a folk art collection and work of art of various artists contemporary with Frederic and Cecilia.

The Storck house, declared as architectural monument, is the work of architect Alexandre Clavel who closely collaborated with the two artists. Their residence was built between 1911 and 1913. It was inspired by German architecture with features reminding one of Normandy –where Cecilia lived as a student -proved by the wood beams. The stone frames of the windows, romantic terraces and the special color of the house - Pompeian red- express the classical

preferences of the two artists who came to know and grew very fond of the old civilizations during their study tours they made in the Mediterranean area (Portugal, Spain, France, Italy, Greece). One can also recognize here the influence of the Renaissance style. The Renaissance style,

entering Romania quite late and developing in original forms, can still be found both in the elegant line of Stephen the Great's buildings and in the Brancoveanu style.

Actually Karl Storck paid a well-deserved homage to prince Constantin Brancoveanu by his sculptures which have been adorning the city of Bucharest. In this respect mention should be made of 2 works: the former is SWORD BEARER MIHAIL CANTACUZINO, made in 1869 of marble (can be found in the courtyard of the Coltea

Hospital) also regarded as the first monumental sculpture of the city. The second sculpture is PRINCESS BALASA made in 1881 of marble (is placed in the courtyard of the church bearing the same name).

An important part in the whole house was assigned to the garden, whose view is opening from the terrace of the dwelling space.

The garden which is now altered by improper changes sends out a romantic air and still preserves something of the atmosphere of that time by the presence of the fig tree which was Cecilia's favourite and by decorative elements – columns, capitals, sculptures (acquired by the Storcks from the Kalinderu collection because of the unfavourable circumstances) well placed by Cecilia Cutescu Storck in order to fit perfectly into the ambiance.

It's worthy remembering that the Storcks also built a house at Balcic.

Cecilia Cutescu Storck succeeded in preserving a small part of this space by saving columns and caps that now can be found in the garden of the Storck house.

Frederic Storck planned and arranged personally the decorative elements on the facade of the house. Inspired by religious fine art these elements also include masonic symbols.

Considering the role played by the freemasons movement in modern Romania development and also taking into account the sculptor's permanently dynamic and constructive character which was manifested in the good old tradition of the stonemasons and builders' guilds, he might have belonged to that order or at least might have felt drawn to their doctrine. The door and window stone frames, chimney crownings and terrace bannisters are proof to the

sculpture's cooperation with architect Clavel. On the facade to the street, there are two lintels of a romantic character.

Under the cornice, above the small terrace, a frieze reveals Frederic's profile, placed in the centre and flanked by winged lions and feminine characters linked to one another, signs meant to render his substantial involvement in the profession he chose, his social imposing and devotion to an art which brings forth joy by effort and sacrifice.

The studios were conceived separately from the dwelling place assigned to the family. According to the builders these studios could be open to the public the same way temples are open to

laymen. To Frederic and Cecilia's view, the studios corresponds to a worship place where the art is acknowledged as a deity and priests and servants are they themselves. Proof to it is the INSCRIPTION by the entrance. The stone carved text is supported and, in the same time, is protected by two angels. Since 1951, the two artists' studio has permanently been open to visitors as an Art

Museum, while family preserving the dwelling place for their own use.

The main entrance into the studios (nowadays a room meant for exhibition) is adorned, not by near chance, with vine suggesting the tree of life in religious painting. This bas-relief is supported by two colonnates with caps embellished by phytomorphic and zoomorphic motives. The symbolic method applied to the outside is also continued in the inside by the theme approached by painter at the mural painting in the ceiling of the hall.

Entering the house, to the right of the door, Frederic Storck fastened on the wall two Renaissance bas-reliefs which live together with the ANGEL of the house, works made by Karl Storck.

The stairs leading to Cecilia studio also are guarded by the two sculptures entitled PENANCE made of marble and bronze by Frederic Storck. To the left of the door, a long hall is surrounded by stained-glass windows covered in round glass panes which are an imitation of the Dutch ones while bas-reliefs inspired by religious themes (also made by Frederic Storck) guide the visitor to the monastic narrow door where the artist sculpture studio begins.

Leaving the door steps behind, the visitor reaches the central hall of the house. From the painted ceiling visitor's eyes go through an archway supported by a green marble monolit column directly to the painting studio. The bronze cap of the column, partly reproduces a pattern of the colonade of San Marco Square in Venice.

Looking through Cecilia autobiographical book, we find out what she really wanted to render in the mural painting of the hall: "I imagined along the walls, delicate dreaming creatures, taking supple attitudes in movement without taking part in a determined action and

which had to appears like enormous flowers grown from the ground. Behind them, the tree trunks had brought nearer their arms, representing the constructive motives of the ceiling. Some critics said my painting reminded them of persian art. The colours included navy blue and bluish-grey of the ficuses with green hues and the yellow ones of the lemon and fig tree, being more marked to the ends of the ceiling and then turning into faint shades toward the centre like hazily seen. I saw all of them harmonized in a tone simphony in the peace of mind and heart, under the paradisiac vault where the birds were singing hidden in the leafage, branches of ficuses and figs tree twisting among acacia blossoms wreath.

The whole landscape appeared to be an arabesque of dark shades against the background of an ivory heaven surrounding all, encircled by a girdle in relief which used to separate it from the ceiling and support a series of triangular groins dealing with figurative subjects that are treated in a decorative way. Between groins I had placed birds with their wings wide open which seemed to support the ceiling itself like a tracery “.

In the background of this studio there is another mural painting, a diptych made by Cecilia Cutescu Storck. The fountain in the center of the wall could be found in the imitation of the door frame of Colțea church. While working, the painter may have wished to hear the murmur of the flowing water.

The theme of this diptych is EARTHLY LOVE and SPIRITUAL LOVE. The author evokes together the profane love and the ideal spiritual love: on the right, two young people look each other into the eyes and seem to promise each other everlasting love and, on the left, homage is paid to body love. Characters placed in an architecture

without relation to time, surrounded by trees and flowers suggest the passion and dignity of feelings. The decorative element is obtained by stylized figures and masses, conceived in a symmetrical spirit and with a sense of rhythm, pale colours and generating a sensation of harmonious simplicity.

In the hall with the painted ceiling, one can't miss two works the

stone SELF PORTRAIT he made while a student in Münich and THE PORTRAIT OF PAINTER CECILIA CUTESCU STORCK in marble, made by Frederic Storck in 1909, year of their marriage. It's very interesting to notice Frederic Storck's capability of synthetizing and rendering the features of their personality. Between these works there is an easel on which two portraits catch our eyes. In the room set aside for Cecilia landscapes which she painted in Balcic, there are also some sculptures of Frederic. It's worthy reminding a bronze reduction of GIANT, a sculpture which guards the Carol Park, the portrait of his father – Karl Storck and Florica Condrus, this latter one being made in a deliberately Renaissance manner. The adjoining

room which once served the purpose of the drawing room houses the KISS which is carved in marble. Nearby there are heads cast in bronze which assert themselves as an equal number of exercises in style and proof of the artistic talent Frederic Storck showed all along his carrier.

THE DECORATIVE PANNELS made in crayon which are also to be found here offer a common theme: the study of the expressiveness specific to gypsies which was a long lived concern of the artist. Although the pannels are conceived under Gauguin's influence which was obviously assumed, the author preserves her own characteristic features daringly using clearcut contours whereas the colour is meant to emphasize the drawing.

In the painting studio, besides the diptych in the background, the DECORATIVE GENRE PAINTINGS in oil are on display. Made in great dimensions but with plastic methods deliberately simple, the DECORATIVE GENRE PAINTINGS manage to spiritually communicate Cecilia outlook of women's special destiny in society and in Universe. Here, too, the evidence of an unexhausting activity characterizing Frederic Storck, are to be admired under the form of several statuettes dealing with the feminine nude as a preponderent theme. We notice the interest taken in form and the minute polishing up which are at the service of a message that is always clearly expressed. The working method confirms the influence of French sculpture but it does not surpass the personal note although we can find elements reminding one of the plasticity of Aristide Maillol and Antoine Bourdelle.

The long hall dominated by stained glass windows houses the collection of religious sculpture gathered by the two artists during

their trips. While the entrance to the studio is guarded by two of the sketches of the Evangelists (planned by Frederic for Gheorghieff chapel), the austere sculpture studio houses Cecilia Cutescu Storck's graphics. These works are the uncontested proof of his artistic capability and offer us the possibility of meeting his lively open spirit, that is always searching and never at rest, which he fully used. Beside the impressive model of the Episcopal Church in Curtea de Arges which was made by Karl Storck on the basis of the drawings of Reissenberg and Burelly (it is the only existing document of this church that was wrongly restored by Andre Lecomte du Noüy in late 19th century) there are also here sculptures by the three Storck artists. From portraits to monumental busts and from anatomical studies to small statuettes to be displayed in China cabinets and plaquettes, each of these works stand proof to a special spiritual loading that offers us the picture of a personalized universe specific to the building as a whole.

The Storck's works of art exhibited in the house bearing their name now, make up an complex ensembles of values in which the temporal dimensions disappear to make room for the idea of everlastingness. There is exactly what our museum planes to do in its capacity as faithful and devoted preserver over past that is continuously to be found in the present and ensures as everlasting connection to the future.

Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Gheorghe Tattarescu, Ioan Andreescu, řtefan Luchian were among the remarkable trale blasers who served Romanian spiritual life. Thanks to their training, by the manner of composition, by technique and the favourite means of dealing with the things, they have been and still are tributary to the

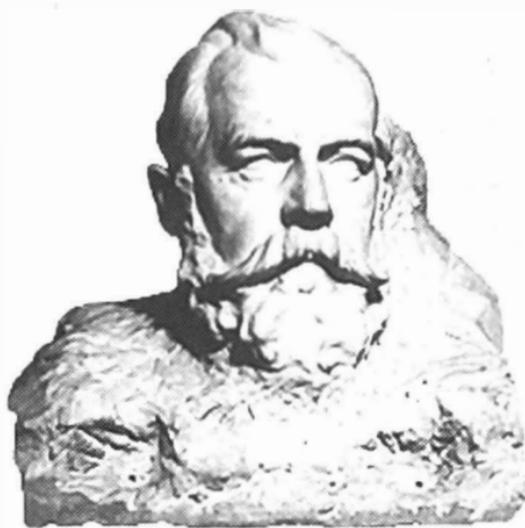
great French fine art school. They are also forerunners of the new wave of creators that remarked themselves in modern Romania's fine arts. This is why the setting up of the TINERIMEA ARTISTICA Society in 1900 in Paris was an important moment. Mention should be made here of such founding members as Frederic Storck, Stefan Popescu, Ipolit Stambu, Kimon Loghi, Verona, Vermont.

Besides these personalities other talented young men who studied in Europe's artistic centers either in Munich or in Paris (among whom mention Theodor Pallady, Camil Ressu, Iosif Iser, Nicolae Tonitza, Dimitrie Paciurea) brought in their turn a breath of fresh air in the Romanian fine arts movement.

We have mentioned the ancestry and the phenomenon of artistic continuity to be found with the Storcks. But a few clarifications, referring to the substantial contribution of each member taken separately, are necessary.

KARL STORCK (21 V 1826 – 30 V 1887) was born in Germany at

Hanau, a town that was well known for its jewelers in early 19th century. After studying the craft of jewelry in Paris where he had the opportunity to come in touch with sculpture he felt drawn to as early as that time, he comes to Romania in 1849.

He initially works in the

workshop of a jeweller, Josef Resch, but after a short period of time he goes to the studio of sculpture Georg Flesh and becomes his partner. They made together the outside decoration for the new building of Military Hospital. Although he is married to Clara Ihm (who came from Hanau, too) and has a wife and children to provide for. In 1857 he leaves for Vienna and then for Munich to study sculpture. He was a student of sculpture Maximilian von Widmann, a maestro he will soon outrank even if he will go on preserving his note of making things classical. His stay in Vienna accounts for the influence exerted by the Italian Canova and Thorvaldsen from the North. Coming back in Bucharest he opens a studio for his own in 1859. In the beginning he makes church sculpture (pews and furniture) for the churches at Viforata, Ghighiu, Clejani and then for Sf. Pantelimon, Antim, Șelari and the portal of Domnița Bălașa in Bucharest. Soon, he leaves behind the limited field of orders for decorations made for religious abodes and goes for the sculpture of genuine artistic value. Portraits of some important

personalities of Romania's history as well as portraits of his contemporaries together with terracotta statuettes stand proof to his creativity and professionalism. The first commission for monumental sculpture is entrusted to him by architect Al. Orescu, in 1862, for the gable of Bucharest University. Karl Storck chose the gable of the Munich collection of carved gems as a model for it and preserved as theme for the altorelieve

MINERVA PROTECTING THE ARTS AND SCIENCE (on which he collaborated with the sculptures Waibel and Focseneanu). Unfortunately, this work of art was hit during the bombardment in April 1944, but fragments saved after the disaster are to be found in the courtyard of Storck Museum. Here too, one can find other decorative elements made by him for the National Theatre which was also destroyed during the Second World War. Beside the above mentioned works he also made the portrait of Ana Davila which is located in front of Elena Doamna, home for elderly people. Another two monuments were erected at Prahova and Smârdan in 1885 to commemorate the Independence War in 1877. They

were made of columns carved in granite meant to support the bronze statue representing Victorious Romania (they were both destroyed during the First World War). Another work of his, marked the sight of the Bishop's Palace which was initially located where the Romanian Atheneum was built. The sculpture was moved to Rosetti Square and then to Quinn Mary Square. Karl Storck was the author of several works which do not longer exist now: THE FUNERARY MONUMENT OF PRINCESS MARIA (first daughter of King Carol I) located in the courtyard of Cotroceni Palace and THE ROMANIAN PIETY meant for the Royal Palace. Having a through knowledge of the law of perspective, he designed the marble staircase of the Romanian Atheneus and the one of the Chapel of Stirbey Palace (Buftea).

As a professor of sculpture and perspective he trained entire generation of artists.

Among those who were his students mentioned should be made on Ion Georgescu, Iulian Zolnay, Sava Hentia, Filip Marin, Mihai Babic, P. Ionescu, Stefan Mincu, I. Salcianu and others.

CAROL STORCK (10 V 1854 - 25 VIII 1926) is Karl's son born during his first marriage. He attended lower secondary school in Brasov, then he studied in Florence in Italy under Augusto Rivalta (1870-1875) In 1876 he left for Philadelphia where he studied under Thomas Eakins. In 1880, he came back to Romania as his father insisted on it. Some of his drawings and engravings dating from his artistic training years are to be found in the Print Room of the Romanian Academy and in the National Art Museum in Bucharest. As he inherited his father studio he devoted himself to funerary sculpture especially. However he found the necessary time to make portrait statuettes and plaquettes or medals which he displayed at the exhibition in Romania or abroad.

The busts made by him can be admired in the Storck museum: the terracotta PORTRAIT OF FREDERICA STORCK and the bronze SELF PORTRAIT side by side with a charming and romantic small statuette. In his sculptures he preserves the

classic line sometimes lack in content and maybe too concise and this is of course the result of the commissioners' requirements. Despite all this, in the few works he made without a special commission, one can see the technique of sensitiveness of a genuine artist.

Monumental sculpture is another expression means in which he manage to assert himself. In 1903 he made the monument of general CAROL DAVILA , doctor, which is to be found in front of Medical School, Bucarest.

Being an impressive work of art by its greatness, this sculpture was very well turned to account in point of ambiance. Like Frederic Storck, he is the author of some allegories meant to decorate the Palace of Justice such as PRUDENCE, FORCE and TOLERANCE and the Palace of Post (nowadays the History National Museum) such as RAILWAY and ELECTRICITY. Following in Karl Storck's foot steps Carol manage to assert himself in Romania cultural life.

FREDERIC STORCK (19 I 1872 - 26 XII 1942) is Karl Storck's

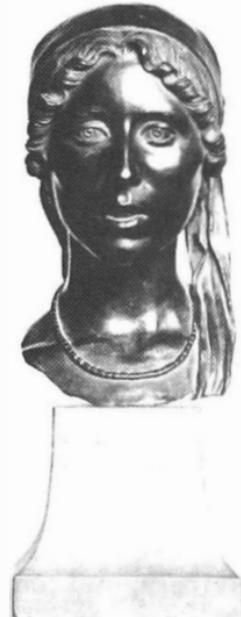
son born during his second marriage to Fredericke Olescher, a Transilvania saxon woman in Rasnov. He attended Sf. Sava and Sf. Gheorghe Secondary Schools (where he had painter Th. Pallady, journalist S.G.Lahovary, actors Toneanu and Brezeanu as schoolmates). Drawn to sculpture which had become a family tradition he studies under Ion Georgescu at Belle-Arts School

between 1888-1893. Then he leaves for Munich where his teacher is Wilhelm von Rumann at the Kunstakademie. The influence of thy classic outlook of Adolf von Hildebrand (who is a supporter of the study of ancient art but also of the study of nature) is to be constantly sensed in his work from now on. Meanwhile he goes on trips to France and Italy and a little later to Greece to be able to know ancient art directly. He has works on display in Munich at Glaspalast (he even gets a silver medal for his STONECUTTER in 1897). Back to Romania he will keep in touch with the Munich artistic world by his participation in the exhibition of this city. He was a permanent exhibitor in Romania and abroad and was awarded numerous prizes. He didn't avoid funerary art either. Frederic Storck made THE FOUR EVANGELISTS for Evloghie Gheorghieff chapel in the Bellu cemetery. This ensemble is a masterpiece of its kind which is prize worthy both for the sculpture and for Ion Mincu who managed the architectural project. The four statues impress one by the way they solved the Byzantine cannon in space (a three dimensional one). Another important work of art is the funerary

monument consisting in the bronze sarcophagus meant for the Alexandrescu family in Craiova which was exhibited at the show of the YOUNG ARTISTS in 1908.

In his turn Frederic got involved in monumental sculpture too.

In 1906 he worked in the Carol Park on a large scale project. The monumental ensemble should have illustrated the legend of the juniper trees in Bucegi Mountains (a girl – Orlanda by name- who was loved by two brothers committed suicide by throwing herself into the precipice as she could not decide for either of them. If one of the brothers had manage to save her he would have become her husband. Following the suicide the brothers turned to stones with grief and the place where Orlanda fell change into the Urlatoarea Falls).

The statuary ensemble was made up of a grotto, a female character which had been made by sculpture Philip Marin to be found in Herastrau Park and TWO GIANTS made by Frederic Storck and Dimitrie Paciurea. Unfortunately the ensemble has no longer been preserved in its whole.

Other works are MIHAIL EMINESCU made in 1911 for the Public Garden in Galati, the FOOT

SOLDIER in Cislau, in 1911, the allegorical figures INDUSTRY and AGRICULTURE made in 1907 for the Administrative Palace in Galati and the TRUTH made for Palace of Justice in Bucharest. Mention should also be made on the eight marble caryatieds made

for the reception room of Cantacuzino Palace (nowadays Enescu Museum). It's important to emphasize Frederic Storck's permanent presents which brought him appreciation in the world of Romanian fine arts without ever giving up quality style and professionalism. Being a classic by training but also being a classic by his inner structure he creatively took the influence of Jugendstil which one can find in several of his works (the three variants of SALOMEA in the bronze vase with zoomorphic decoration called THE DANCERS).

The major influence exerted by French sculpture and especially the fundamental impact of Rodin art are to be found in the two variants of the KISS as well as in the portraits of his wife and father. Even in this context of spiritual influence mention should be made on the fact that his portraits manage to reveal a character feature as Frederic Storck has never forgotten his naturalistic technique and has never stopped making himself conspicuous for his refinement. The best known busts made by him is the one of poet Macedonski, Alfons Castaldi, Beethoven, Schiller.

Besides the statuettes, the expressive heads he made are women's nudes especially, very important elements for the understanding of this artist.

Being concerned with anatomy, he also succeeds in expressing the inner tension contained in the form he chose. Having a good mastery of

the working technique he creates works of art that attract the spectator by interpenetration of planes, by the free and natural movement of the forms. The interest he took in finishing the work of art made him join V. V. Rascanu in opening a bronze foundry. It is in this foundry that the chandelier and the two brackets to be found in

the painting studio have been made based on Cecilia Cutescu Storck's drawings.

Being a collector of plaquettes, medals and coins (he was one of the founding members of the Numismatic Society in Romania), Frederic is also a great creator of medals and plaquettes, generally designed for special commissions but also made for his own pleasure. (the ones devoted to his family and close friends).

All these concerns are doubled by his activity as a teacher at Belle-Arts School where he thus continued his father activity. Since 1906 till 1937 he taught modelling showing genuine teaching vocation, afterwards only drawing and had a decisive influence on the training of the generations of creator that followed him.

By his moral attitude, by his work and by his entire activity as a promoter of the spiritual values, having a high standard Frederic Storck won himself a place of honour in the gallery of the great Romanian artists.

CECILIA CUTESCU STORCK (14 III 1879 – 29 X 1969) was

born in the village of Caineni (Raul Vadului) near Ramnicu Valcea where her parents, Natalia and Ion Braneanu lived for a time. When she was quite young she was adopted by her maternal grandparents, Elena and Constantin Cutescu. After

graduating from the Girls' Central School in Bucharest and advised by the Polish painter Ajdukiewicz, she leaves for Munich (1897-1899) where she studies with professor Fher and Schmidt at Damenakademie.

Her being trained in a German school left its imprint on her art by the importance she attached to drawing. Willing to complete her fine arts studies she leaves München for Paris. Here she studies with Benjamin Constant at the Julien Academy and with professor Humbert at Ecole de Beaux-Arts.

Married to the French violinist Romulus Kunzer (the father of her first child) she stays in France till 1906 when she comes back to Romania for good.

During her stay abroad she was permanently in touch with her native country both through the Romanian artists studying in Munich and through her participation and the exhibition in Romania.

Few works were left remaining one her artistic training period but we can mention THE WOMAN IN THE LANDSCAPE (displayed at the National Art Museum) which is quite singular in her creation

thanks to the obvious influence of the Jugendstil. Cecilia also approached sculpture as a mean of expression (mention should be made of the portrait of Aretia Tattarescu, which is displayed at the National Art Museum in Craiova and other two works belong to the Patrimony of the Storck Museum). But she was not too familiar with this art. In Paris she has works on display at the Saloon D'Automne, la Champ de Mars and opens her first one-man exhibition at the Hessele-rue Lafitte in 1906.

In Bucharest she had personal exhibitions. In 1906 and in 1924 at the Romanian Atheneum , in 1924 at Maison d'Art, in 1928 at Cartea Românească (Romanian Book / Ileana Room), in 1932 in her own studio and in 1958 a retrospective exhibition at the Dalles Hall. She was permanently present at all artistic events in Romania and abroad. Her artistic and social activity was acknowledged by numerous prizes and distinctions (Knight of the Legion of Honour – France-1929 and Knight of the Order of the Civil Merit – Spain – 1930). Cecilia Cutescu Stork has also the merit of having been the first woman in Europe who manage to teach in a high academy of art, in a state run institute. Between 1916-1941 the painter taught at the chair of decorative art at painting at Belle-Arts School. Here she approached together with her students all the branches of the decorative arts from posters, advertising graphics and shop window decoration to wall papers, prints and carpets, from mural painting to ceramics and book illustration. In 1905 she designed the cover and illustrations for Th. Cornel's SONGS FOR ONE HEART getting her inspiration from the Romanian peasant art. The painter's contact with the French cultural world accounts for the similitudes with expressive means and techniques specific to a certain age in France's

spiritual history. Nevertheless, having an always innovating nature she distilled the Romanian tradition through her experience when searching for her own style in art.

The people who were acquainted with her concerns correctly discovered their nature as Leon Thevenin did: "The artist felt it necessary to make an effort to a modern art, a renewal in

aspiration and technique. Running the risk of being singular she tried to find her way on her own."

We can find again the impact of her artistic changes in the

conceptual and the artistic context of her first DECORATIVE GENRE PAINTINGS exhibited at the Young Artists Society in the Sculpture Room side by side with Brancusi's works.

The DECORATIVE GENRE PAINTINGS in oil and the DECORATIVE PANNELS in crayon are works in which the characters are taking statue like attitudes in a background that is stylized until it becomes a symbol. These do not narrate but define the author's outlook on life.

Graphics in her works has an outstanding place. The water colours, China ink, sepia and charcoal drawings can be defined by a solid structure, thanks to her artistic training in München. To the same extend these works are also full of colour by the play of shade and light which she got by handling the brush in a professional manner.

By these means, the artist succeeds in expressing, for instance, the specific atmosphere of every place she visited, especially in the works she created when on trips.

Cecilia's great merit consists in her managing to introduce lay mural painting of genuine artistic value in Romanian art. In the commission she got the painter introduced an original mean of expression

(mention should be made of similar concerns to be also found in the creation of Luchian, Theodorescu-Sion, Baltazar, concerns which have unfortunately been nipped in the bud), when the difficulty of the genre may inhibit the less string characters by its rules, by its specific technique and, last but not least, by its being related to architecture.

Cecilia Cuțescu Stork chose her own technique as she confesses in her autobiographical book titled A LIFE DEVOTED TO ART: "I used the oil colours mixed with wax dissolved in turpentine. Thus the usual colours became more valuable and more velvet like." Gustave Moreau but especially Puvis de Chavannes influenced her in point of her means of expression.

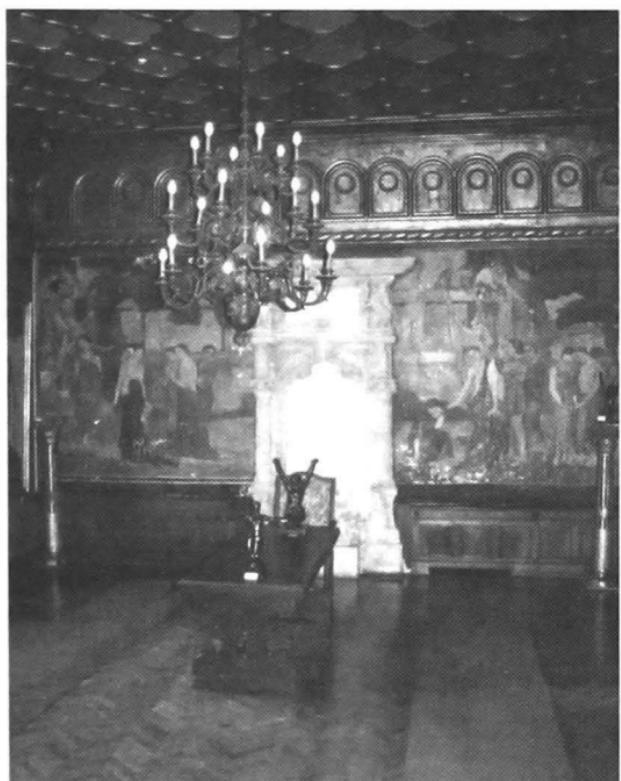
One should bear in mind that after her first work in her own studio (made between 1913 and 1915) she got commissions to decorate some important public spaces as follows:

- in 1916, the triptych including INDUSTRY, AGRICULTURE AND TRADE for the honour hall of the Marmorosch-Blank Bank nowadays the Romanian Development Bank
- in 1933, HISTORY OF ROMANIAN TRADE for the big assembly hall of the Academy of High Economic Studies
- in 1933, MUSES PROTECTING THE ARTS for the ceiling of the throne room in the Royal Palace, nowadays the National Art Museum
- in 1937, PETRU CERCEL AND HIS COURTIERS, mural painting meant for the wall of the big room in the Romanian Pavilion at the International Exhibition in Paris (we do not know anything about what happened to this painting).

At the end of a brilliant artistic and social career, we think that nothing can give a better definition to Cecilia Cutescu Stork's personality than her own principles which she laid down in her book of memoires *A LIFE DEVOTED TO ART* : " To the bitter end I shall be a creature aiming high, aiming at building the sublime edifice of the human effort in this wonderful world".

LA MAISON STORCK

Le XIX-ème siècle, “souffrant et magnifique” selon Thomas Mann, a suscité en Europe, et surtout en Roumanie, de profondes transformations d’ordre politique, social et intellectuel, et a engendré de surcroît une véritable métamorphose artistique. En effet, traditionnellement, c’est aux églises qu’était réservé le décor monumental, et non au palais des “vod’evodes” et aux résidences des grands dignitaires. L’histoire tourmentée du pays, ainsi que sa géographie sont autant de facteurs qui jusqu’alors n’avaient pas favorisé le développement d’une création artistique profane. En effet, Dinicu Golescu a pu affirmer: “Dans ma patrie, à cause de l’inconstance, aucune parure ne peut résister...”. Cependant le XIXe

siècle manifeste un intérêt plus large pour l'œuvre d'art qui n'est plus dès lors destinée exclusivement aux murs des églises. Le désir d'émouvoir amène les artistes à enrichir leurs moyens d'expression en s'ouvrant à la pratique de la sculpture et à l'étude de la figure humaine, jusqu'alors quasi ignorée.

Le concept d'oeuvre d'art acquiert une autre dimension et de nouvelles valeurs sous l'influence de la spiritualité occidentale. Les transformations sociales et les nouvelles tendances dans la création pénètrent en Roumanie tant par l'entremise de jeunes roumains qui voyagent pour étudier, que grâce aux artistes étrangers attirés dans ce pays qu'ils pourront nourrir de leurs idées progressistes. Karl Storck fait partie de ces personnalités qui sont venues s'installer en Roumanie, y ont fondé une famille , en ont adopté la langue et les idées.

A notre avis, aucun établissement d'art de Bucarest ne définit mieux la notion de continuité artistique et spirituelle que la maison de la famille Storck. En effet, ce lieu a conservé vivante l'empreinte d'une vraie dynastie d'artistes.

Au milieu du XIX-ème siècle, Karl Storck arrive à Bucarest. Il sera le fondateur de l'école roumaine de sculpture et le professeur des premières générations de sculpteurs diplômés de l'Ecole de Beaux-Arts; il n'en reste pas moins au regard de l'histoire le chef de la famille Storck. Deux de ses fils - Carol et Frederic - ont continué l'art pratiqué par leur père. Frederic Storck, marié avec Cecilia Cutescu - qui a ajouté à son nom celui de Storck -, eut deux filles : Gabriela Cutescu Storck - architecte et Cecilia (Lita) Storck Botez - céramiste. Cecilia Cutescu Storck avait eu également un fils d'un mariage antérieur, Romeo Kunzer Storck - peintre. La fibre artistique

s'est encore transmise aux fils de Lita Storck Botez, Alvaro Botez, également sculpteur, et Alexandru Botez - architecte. Et pour que la tradition ne se perde pas, le fils d'Alexandru Botez, Timon Wiig Botez, est designer.

Depuis 1951 les ateliers des époux Storck ont été transformés en musée et sont ouverts aux visiteurs de façon permanente, la famille se réservant l'espace d'habitation.

Les œuvres qui constituent le patrimoine du musée ont pour la plupart été données par Cecilia Cutescu ainsi que ses filles Gabriella et Lita. Ce patrimoine est formé des sculptures et dessins des trois sculpteurs Storck, des peintures et œuvres graphiques de Cecilia

Cutescu, ainsi que de la collection de numismatique réunie par Frédéric à laquelle s'ajoute un ensemble de plaques et de médailles dont il est l'auteur. Le musée conserve également des peintures de Romeo Kuntzer Storck, d'Ella Storck, fille de Carol Storck, ainsi qu'un nombre très important d'aquarelles de Carol Popp de Szathmary et d'œuvres de son fils le peintre Alexandru Satmari, marié à la sœur de Cecilia, l'actrice Ortansa Braneanu. Le

patrimoine du musée compte enfin des collections de sculpture religieuse et d'art polulaire réunies par la famille Storck.

La maison Storck, déclarée "monument d'architecture", est l'œuvre de l'architecte Alexandre Clavel. Construite entre 1911-1913, elle est le fruit d'une étroite collaboration entre l'architecte et les deux artistes. Inspirée de l'architecture allemande, elle rappelle par certains aspects, tels que les pans de bois, les constructions de Normandie, où Cecilia fut étudiante. L'encadrement des fenêtres en pierre, les terrasses romantiques et le rouge pompéien des murs extérieurs reflètent le goût des époux pour l'antiquité classique et les civilisations anciennes qu'ils ont étudiées tout au long de leurs voyages à travers l'espace méditerranéen (le Portugal, l'Espagne, l'Italie, la Grèce). On peut également déceler dans cette architecture certains empreints à la renaissance italienne, notamment dans l'ornementation des encadrements de fenêtres.

Le courant de la Renaissance a pénétré relativement tard dans l'espace roumain. Il y a développé des formes originales qui se retrouvent encore dans la ligne élégante des édifices d'Etienne le Grand ainsi que dans le style de Brâncoveanu. A son tour, Karl Storck a rendu hommage au prince régnant Constantin Brâncoveanu en réalisant deux œuvres en marbre qui embellissent encore aujourd'hui Bucarest: la première, réalisée en 1869, "Spatarul Mihail Cantacuzino, est considérée comme la première sculpture monumentale de la ville; elle se trouve près de l'église Coltea, dans la cour de l'Hôpital Coltea ; la seconde est un portrait en pied de "La princesse Balasa", réalisé en 1881; elle se trouve dans la cour de l'église homonyme).

Le jardin joue un rôle bien particulier dans l'organisation de l'ensemble de la maison; en effet, on en découvre les perspectives depuis la terrasse de la surface d'habitation. Il a subi certaines altérations regrettables; c'était néanmoins un jardin de facture romantique qui garde encore quelque chose de l'atmosphère d'autrefois grâce à la présence du figuier, bien aimé de Cecilia, et des éléments décoratifs - colonnes, chapiteaux et sculptures, provenant de la collection Kalinderu ils sont arrivés ici à la suite de circonstances malheureuses et ont été très bien intégrés par Cecilia Cutescu Storck dans l'espace ambiant. Il convient de rappeler que les artistes Storck avaient aussi construit une maison à Balcic, sur la Mer Noire. Cecilia Cutescu Storck a réussi à en sauvegarder quelques vestiges, colonnes et chapiteaux qui se trouvent aujourd'hui également dans le jardin.

Frederic Storck a conçu et choisi personnellement l'emplacement des éléments décoratifs de la façade de la maison. Inspirés de l'art religieux, ceux-ci comportent aussi des symboles maçonniques. Etant donné le rôle du mouvement maçonnique dans le développement de la Roumanie moderne et si l'on tient compte du caractère dynamique et entreprenant du sculpteur, exprimé dans la bonne tradition des confréries de maçons et de constructeurs, il semble bien possible qu'il ait fait partie de l'ordre ou au moins sympathisé avec cette doctrine.

Les encadrements en pierre des portes et des fenêtres, les ornements de cheminées et les balustrades des terrasses réflètent tous la collaboration du sculpteur avec l'architecte Clavel. On remarque sur la façade donnant sur la rue deux linteaux d'inspiration romanique. Sous la corniche, au dessus de la petite terrasse, une frise représente

Frederic, de profil au centre, flanqué de petits lions ailés, de personnages féminins enlacés et de signes exprimant son implication dans son métier de sculpteur, sa prestance sociale et son dévouement envers un art qui sème la joie par l'effort et le sacrifice.

Les ateliers de travail ont été conçus séparément de l'espace d'habitation réservé à la famille. Selon le désir des constructeurs, ils étaient ouverts au public de même que les temples antiques, accessibles aux laïcs.

Dans la vision des époux Frederic et Cecilia, le lieu de création correspond à un lieu de culte où l'art est consacré comme divinité, et dont ils sont eux-mêmes les prêtres. De cette interprétation témoigne également l'inscription appelée en roumain PISANIA, faisant mémoire des commanditaires et de l'architecte, située à la manière des églises roumaines près de la porte

d'entrée. Le texte, sculpté dans la pierre, est soutenu et en même temps protégé par deux anges.

Ce n'est pas par hasard que l'entrée principale des ateliers (aujourd'hui espace d'exposition) est ornée de rinceaux de vigne, évoquant l'arbre de vie dans l'iconographie chrétienne. Ce bas-relief est soutenu par deux colonnettes à chapiteaux animés de motifs végétaux et animaux. Le même langage symbolique se retrouve à l'intérieur, dans la peinture du plafond du hall.

A gauche de l'entrée, sont fixé au mur deux bas-reliefs de Karl Storck influencés par l'art de la Renaissance qui s'harmonisent avec l'Ange de la maison. Les quelques marches conduisant vers l'atelier de peinture de Cecilia sont, elles aussi, encadrées par deux sculptures intitulées "Pénitence", réalisées en marbre et bronze par Frederic Storck. A droite de l'entrée, un long couloir est éclairé de vitraux circulaires, imitation d'œuvres hollandaises, tandis que des bas-reliefs inspirés de thèmes religieux (signés aussi Frederic Storck) conduisent les pas du visiteur vers l'étroite porte monacale donnant accès à l'atelier de sculpture de l'artiste.

Après avoir gravi les marches de l'entrée, le visiteur arrive dans le hall central de la maison. Du plafond peint, le regard passe le long d'une arcade soutenue par un colonne monolithe en marbre vert, tout droit vers l'atelier de peinture. Le chapiteau en bronze de la colonne reproduit en réduction un modèle de la colonnade du eglise Saint Marc de Venise.

En feuilletant le volume autobiographique de Cecilia, on apprend ce qu'elle a souhaité exprimer dans la peinture murale exécutée dans le hall : "J'ai imaginé le long des murs des créatures délicates, se mouvant dans différentes attitudes gracieuses, sans prendre part à quelque action définie, et qui apparaissent comme de grandes fleurs germées de la terre. Les troncs d'arbres derrière elles approchent leurs bras, formant le motif constructif du plafond. Certains critiques ont souligné que mon oeuvre leur rappelait l'art persan. Le coloris va du bleu outremer violacé des ficus elastica aux tons verts et jaunes des citrons et des figues, ressortant de façon plus intense aux bordures du plafond, et se transformant vers le centre en de pâles nuances, comme à travers un brouillard. Je les voyais toutes

s'harmoniser en une symphonie de tons dans une atmosphère de calme et de sérénité d'esprit; ceci sous une voûte paradisiaque où les oiseaux chantent, cachés dans les feuillages, dans les branches des ficus elastica ou des figuiers qui s'entrelacent avec les guirlandes de fleurs d'accacia. L'ensemble apparait comme une arabesque aux tons foncés, sur fond de ciel ivoire, entouré d'un cerne doré en relief, qui le délimite du plafond et soutient la série de lunettes triangulaires aux sujets figuratifs, traités d'une manière décorative. Dans les espaces entre les lunettes, j'ai mis des oiseaux avec des ailes ouvertes, qui semblent aussi soutenir le plafond pareil à une dentelle".

Au fond de l'atelier on remarque une autre peinture murale, un diptyque, signé Cecilia Cutescu Storck. La fontaine située au centre du mur est la réplique d'un encadrement de porte de l'Eglise Coltea. L'artiste peintre a vraisemblablement souhaité entendre le murmure de l'eau pendant son travail, à moins qu'elle ne se soit imaginée dans un sanctuaire dédié à la nature. Le thème de ce diptyque est "l'Amour terrestre et l'Amour spirituel ». L'artiste évoque l'amour spirituel idéal: à droite ; deux jeunes gens se regardent dans les yeux et semblent se promettre un amour éternel ; à gauche, c'est un hommage à l'amour physique. Entourés d'arbres et de fleurs, les personnages placés dans une architecture atemporelle, expriment la passion et la dignité des sentiments. Les figures et les masses stylisées disposées tant selon la symétrie qu'avec leur rythme propre créent l'effet décoratif, tandis qu'une sensation d'équilibre est apportée par l'harmonie des couleurs pastelles, sans stridence.

Dans le hall central, au milieu du rez-du-chaussé, le visiteur est accueilli par l'autoportrait en marbre de Frédéric Storck, réalisé

pendant ses études à Munich ainsi que par le portrait de sa femme Cecilia, achevé en 1909, l'année de leur mariage. Il est intéressant de noter la capacité de Frederic Storck à synthétiser et retracer les traits spécifiques de leur personnalité. Entre ces œuvres, Cecilia avait intercalé un chevalet avec deux compositions-portrait dont elle est l'auteur, et qui attirent particulièrement l'attention.

Dans l'espace réservé aux paysages de Cecilia peints à Balcic, sont également exposées des sculptures de Frederic : une reduction en bronze du Géant qui flanke le Parc Carol, le portrait de son père et le portrait de Florica Condrus ; ce dernier réalisé délibérément dans le style de la Renaissance.

La salle voisine, autrefois utilisée comme salon, abrite "Le Baiser", œuvre sculptée en marbre. A coté, on a aligné des têtes en bronze qui s'imposent tant comme exercices de style, que comme témoignages du talent artistique dont Frederic Storck a fait preuve tout au long de sa carrière. Les « Panneaux Décoratifs », désignés ainsi par l'artiste, réalisés aux pastels présentés encore dans cette salle ont pour thème commun l'étude de l'expressivité propre aux gitanes que l'artiste a longuement étudiées. Meme si ces panneaux sont conçus sous l'influence évidemment assumée de Gauguin, l'auteur conserve une touche personnelle, employant avec hardiesse

des contours forts, tandis que la couleur est destinée à souligner le dessin.

Dans l'atelier de peinture, sont présentées auprès du diptyque du mur du fond les "Compositions Décoratives" peintes à l'huile. De grandes dimensions, ces œuvres réalisées selon des moyens plastiques volontairement simples expriment pleinement la conception qu'avait Cecilia du destin spécifique de la femme dans la société et dans l'univers.

Dans ce même lieu, on peut également admirer plusieurs statuettes de nu féminin dues à Frédéric Storck. Le soin apporté au modelé ainsi que la minutie de la ciselure sont ici au service d'un message toujours clairement exprimé. La manière dénote une certaine influence de la sculpture française, notamment de l'œuvre de Maillol ou de Bourdelle; cependant cela ne saurait faire oublier le tempérament très personnel de Frédéric Storck.

Dans le long couloir éclairé de vitraux, a été réunie la collection de sculpture religieuse amassée par les époux au cours de leurs voyages, tandis que l'entrée de l'atelier est encadrée par deux des ébauches des Evangélistes conçus par Frederic pour la chapelle Gheorghieff du Cimetière Bellu.

L'espace austère de l'atelier de sculpture abrite l'oeuvre graphique de Cecilia Cutescu Storck. Ces dessins et aquarelles portent la marque incontestable de son talent de plasticienne et permettent de percevoir son esprit vif, ouvert, toujours scrutateur et jamais en repos, esprit dont elle a usé généreusement.

Outre la maquette impressionante de l'église du Monastère de Curtea de Arges, réalisée par Karl Storck, d'autres sculptures des trois artistes Storck sont aussi exposées dans cette pièce. Portraits, bustes

monumentaux, études anatomiques, petites statuettes de vitrine, toutes ces œuvres sont empreintes d'une charge spirituelle très particulière, offrant l'image d'un univers personnalisé caractéristique de la demeure dans son ensemble.

Les œuvres d'art de la famille Storck, exposées dans la maison qui à présent porte son nom, sont porteuses d'un ensemble de valeurs qui s'exprime de façon unitaire, où la dimension temporelle disparaît pour faire place à l'idée de pérénité.

Devenu musée, dépositaire fidèle de cet héritage, ce lieu est désormais le point de convergence du passé d'une grande richesse et de l'avenir qui est celui de la conservation et de l'étude de l'ensemble de l'œuvre Storck.

Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Gheorghe Tattarescu, Stefan Andreeescu, Ioan Luchian comptent parmi les précurseurs représentatifs qui ont servi la vie spirituelle roumaine. Par le style, la composition, la technique et les sujets représentés, grâce à leurs études, ils ont été et ils restent tributaires de la grande école française de peinture du XIXe siècle.

Ils sont les précurseurs de la nouvelle vague de créateurs qui ont marqué la formation de la Roumanie moderne en matière de beaux-arts dont la création de la Société "La Jeunesse Artistique" en 1900, à Paris, a constitué un moment important. Parmi les membres fondateurs se trouvent Frederic Storck, Stefan Popescu, Ipolit Stambu, Kimon Loghi, Verona Vermont, ainsi que l'érudit transylvain Sextil Puscariu. A côté de ces personnalités, vient une seconde génération : ce sont des jeunes gens qui ont étudié dans les centres artistiques d'Europe, soit à Munich, soit à Paris - parmi lesquels on peut nommer Theodor Pallady, Camil Ressu, Iosif Iser, Nicolae Tonitza, Dimitrie Paciurea, etc. Ils vont apporter à leur tour un nouveau souffle dans le mouvement plastique roumain.

Après avoir évoqué le contexte artistique familial qui caractérise ce Musée, il convient d'apporter quelques précisions sur chacun des membres de cette famille.

Karl Storck (21 V 1826 - 3 V 1887) est né en Allemagne, à Hanau,

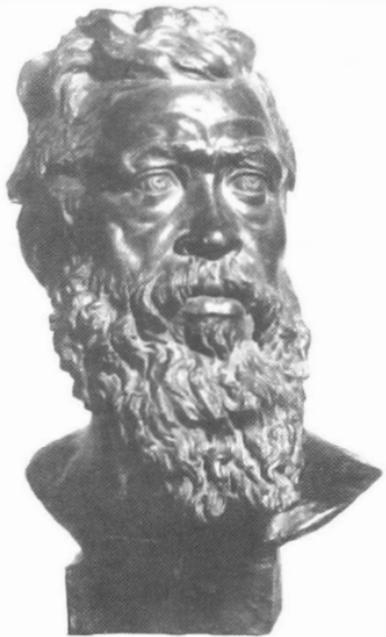

ville renommée au début du XIX-ème siècle, pour ses bijoutiers. C'est à Paris qu'il apprend l'art de fabriquer les bijoux; c'est là aussi qu'il se familiarise avec la sculpture, forme d'art qui l'attirait depuis toujours ; il revient ensuite

en Roumanie. Tout d'abord, il travaille dans l'atelier du sculpteur Georg Flesch et devient son associé. Ils réalisent ensemble le décor extérieur du nouvel Hôpital Militaire. Il est alors marié avec Clara Ihm (née, elle aussi, à Hanau,) et a déjà des enfants à charge. Malgré son statut de père de famille et d'époux, il part en 1857 à Vienne puis à Munich pour étudier la sculpture. Il est élève du sculpteur Maximilian von Widmann, maître qu'il va bientôt surpasser, mais dont il conservera le style classique. Son passage par Vienne explique l'influence de l'italien Canova et celle du nordique Thorvaldsen.

En 1859, revenu à Bucarest, il ouvre son atelier. Au début il fait de la sculpture pour les églises de Viforâta, Ghigiu et Clejani (des stalles d'église et du mobilier), ensuite il accepte de travailler pour St. Pantelimon, Antim, Selari et il fait aussi le portail de l'église "La Princesse Balasa" de Bucarest. Bientôt, il sort du domaine limité de l'ornement des saintes demeures et s'oriente vers une sculpture d'une réelle valeur plastique. Les portraits de certaines personnalités importantes de l'histoire de la Roumanie, de même que de ses

contemporains, ajoutés aux statuettes en terra-cotta témoignent de sa créativité et de sa maîtrise professionnelle.

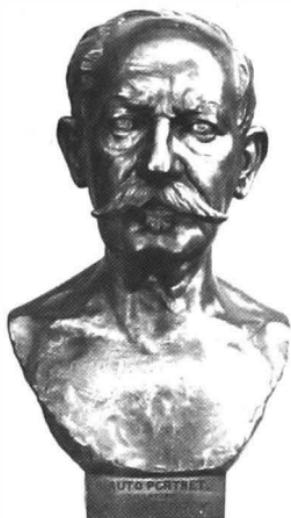
La première commande d'une sculpture monumentale lui est confiée en 1862 par l'architecte Al. Orescu, pour le fronton de L'Université de Bucarest. Karl Storck choisit comme modèle le fronton de la Glyptothèque de Munich, gardant comme thème pour le haut-relief "Minerve protégeant les arts et la science". Malheureusement, l'ouvrage a été détruit pendant le bombardement

d'avril 1944, mais des fragments sauvés après le désastre sont conservés dans la cour du Musée Storck. S'y trouvent aussi deux éléments décoratifs créés par lui pour le Théâtre National, détruit de même pendant la deuxième guerre mondiale. En plus de ces œuvres, il a également réalisé le portrait d'Ana Davila, placé devant "l'Asile Elena Doamna". Deux autres monuments ont été dressés à Rahova et à Smârdan en 1885, pour commémorer La Guerre d'Indépendance de 1877. Ces derniers ont été structurés des colonnes taillées en granit dues à soutenir la statue en bronze qui représentait La Roumanie Victorieuse (ils ont été détruits pendant la première guerre mondiale). Un autre de ses ouvrages se trouvait sur la place de l'Eglise de l'Episcopie, située à l'origine sur le terrain où a été construit par la suite l'Athénée Roumain; la sculpture fut ensuite transférée Place Rosetti, puis Place de La Reine Marie.

Karl Storck est l'auteur de plusieurs ouvrages, disparus à présent, Le monument funéraire de la Princesse Marie (la fille de Carol I) placé dans la cour du Palais Cotroceni et la Piété Roumaine, destinée au Palais Royal. Bon connaisseur des lois de la perspective, il a conçu l'escalier en marbre de l'Athénée Roumain, Bucarest et celui du Palais Stirbey, Buftea. En qualité de professeur de sculpture et de perspective il a formé des générations d'artistes. Parmi eux, on peut citer Ion Georgescu, Iulian Zolnay, Sava Hentia, Filip Marin, Mihai Babic, P. Ionescu, Stefan Mincu, I. Salcianu etc.

Carol Storck (10 V 1854 - 25 VII 1926) est le fils du premier

mariage de Karl ; il fait les études gymnasiales à Brasov, puis il étudie à Florence en Italie, sous la direction d'Augusto Rivalta (1870-1875). En 1876 il part pour Philadelphie, où il a comme professeur Thomas Eakins.

En 1880, sur les instances de son père, il rentre dans son pays. Des dessins et des gravures datant de sa période de formation artistique sont conservés au Cabinet

d'Estampes de l'Académie Roumaine et au Musée National d'Art de Bucarest. En héritant l'atelier de son père, il se consacre plus particulièrement à la sculpture funéraire.

Cependant, il trouve aussi le temps d'exécuter des portraits, des statuettes, des plaquettes et des médailles, qu'il expose au salon de "La Jeunesse Artistique" à Bucarest et au Glaspalast de Munich.

Dans le musée Storck, sont exposés deux de ses bustes (le portrait de Frederica Storck en terre cuite et un Autoportrait en bronze) à côté d'une petite statuette pleine de charme et de romantisme. Sa sculpture conserve une ligne classique, parfois sèche et peut-être trop concise, certainement le fruit des

exigences des commanditaires. Cependant, dans les quelques ouvrages réalisés sans sollicitation spéciale, on retrouve la technique et la sensibilité d'un artiste véritable.

La sculpture monumentale constitue un autre mode d'expression où il a réussi à s'affirmer. On lui doit le monument du général docteur Carol Davila, réalisé en 1903, situé devant la Faculté de Médecine. Oeuvre impressionante par la grandeur qui s'en dégage, la sculpture a été très bien mise en valeur du point de vue de son environnement. Tout comme Frederic Storck, il est l'auteur de quelques allégories destinées à décorer le Palais de Justice: La Prudence, La Force, La Tolérance, ainsi que le Palais des Postes (à présent le Musée National d'Histoire): "Le Chemin de Fer" et "L'Électricité". Successeur de Karl Storck, Carol a réussi à s'imposer, à son tour, dans le paysage culturel roumain.

Frederic Storck (19 I 1872 - 26 XII 1942) est le fils du deuxième

mariage de Karl Storck avec Fredericke Olescher, une saxone de Transylvanie (Râsnov). Il fait ses études aux lycées "Sf. Sava" et "Sf. Gheorghe" (au même moment que le peintre Th. Pallady, le journaliste S.G. Lahovary, et les acteurs Toneanu et Brezeanu). Attiré par la sculpture, devenue une tradition de famille, il étudie entre 1888-1893 à l'Ecole de Beaux-Arts avec Ion

Georgescu. Il part ensuite à Munich où il a comme professeur Wilhelm von Rumann, à la Kunstakademie. L'influence du classicisme d'Adolf von Hildebrand, adepte de l'étude de l'art antique, et aussi de la nature, est manifeste dans son œuvre. Pensant cette période, il fait des voyages en France et en Italie, et un peu plus tard en Grèce afin d'acquérir une connaissance directe de l'art antique.

Il expose à Munich, à Glaspalst et obtient même un médaille en argent avec l'œuvre "Le Tailleur de pierre" en 1897. Revenu dans son pays, il va garder le contact avec le monde artistique de Munich en participant aux expositions de cette ville. Il présente ses œuvres d'une manière constante dans les expositions organisées en Roumanie et à l'étranger, et en reçoit de nombreux prix.

Lui non plus n'évite pas la sculpture funéraire. Il réalise les quatre Evangélistes pour la chapelle "Evloghie Georghieff" du cimetière Bellu. L'ensemble constitue un chef d'œuvre du genre, méritoire tant pour le sculpteur, que pour Ion Mincu, qui dirige le projet architectural. Les quatre statues sont impressionnantes par la

transposition du canon byzantin dans l'espace tridimensionnel. Un autre ouvrage important du genre est le monument funéraire composé de deux sarcophages en bronze, destiné à la famille Alexandrescu de Craiova (exposé au salon de "La Jeunesse artistique" en 1908).

A son tour, Frederic s'implique dans la sculpture monumentale. A l'occasion de l'Exposition Nationale de 1906, il travaille à la réalisation d'un projet grandiose dans le Parc Carol. L'ensemble monumental devait illustrer la légende des Jepi des montagnes Bucegi (Une jeune fille - Orlanda - aimée par deux frères se suicida en se jetant dans un précipice car elle ne pouvait décider lequel épouser. Si l'un d'eux avait pu la sauver, il serait devenu son époux. Les frères furent pétrifiés par la douleur et à l'endroit où Orlanda était tombée jaillit la Cascade Urlatoarea. Le groupe statuaire était formé d'une grotte, d'un personnage féminin et de deux Géants, réalisés par Frederic Storck et Dimitrie Paciuera. Malheureusement, l'ensemble n'a pas été conservé en totalité.

Parmi ses œuvres les plus importantes, on peut citer : "Mihai Eminescu", réalisé en 1911 pour le jardin public de

Galati ; de la même année, "Dorobantul" à Cislau, ; les figures allégoriques "L'Industrie" et " L'Agriculture" de 1907 pour le Palais Administratif de Galati et "La Vérité" réalisée pour le Palais de Justice de Bucarest. Il faut également mentionner les huit caryatides en marbre du salon de réception du Palais Cantacuzino, aujourd'hui siège de l'UNESCO.

Il convient de souligner la constance de la contribution de Frédéric Storck à la vie artistique roumaine, son exigence professionnelle, sans aucune concession quant au style et à la qualité de son travail. Classique par formation, mais aussi par sa structure intérieure, il a parfaitement intégré les influences de Jugendstil, identifiables dans un certain nombre de ses ouvrages tels que les trois variantes de Salomée ou le vase en bronze à décoration zoomorphe nommé "Les Danseuses". L'influence majeure de la sculpture française et surtout

l'impact fondamental de l'art de Rodin se font sentir dans les deux variantes du Baiser, ainsi que dans les portraits de sa femme et de son père.

Malgré ce contexte de contamination spirituelle, les portraits réalisés par Frédéric Storck

détiennent une forte connotation personnelle, due tant à sa technique naturaliste qu'au raffinement de l'exécution. De ses bustes en bronze, le plus connu est celui du poète Macedonski. Les têtes d'expression constituent, avec les statuettes, notamment de nu

féminin, des éléments très importants pour la compréhension de cet artiste.

Préoccupé par l'anatomie, il réussit à transmettre la tension intérieure contenue par la forme choisie. Maître de sa technique, il crée des œuvres qui attirent le spectateur par le jeu fluide des plans, par le mouvement libre et naturel des formes. L'intérêt qu'il accordait à la finition de ses sculptures l'a déterminé à s'associer à V.V. Rascanu pour l'inauguration d'une fonderie d'art. Collectionneur de plaquettes, médailles et monnaies (il s'inscrit parmi les membres fondateurs de la Société Numismatique de Roumanie), Frederic en est en même temps un grand créateur. Il les conçoit le plus souvent pour des occasions spéciales mais aussi pour son propre plaisir (celles dédiées à la famille ou aux proches amis). Toutes ces préoccupations sont doublées par son activité de professeur à l'Ecole de Beaux-Arts où il a pris la succession de son père.

De 1906 à 1937, il enseigne, avec une réelle vocation pédagogique, le modelage, puis exclusivement le dessin ; son importance dans la formation de plusieurs générations d'artistes est considérable. Frederic Storck, par sa tenue morale, par son oeuvre et par toute son activité de promoteur des valeurs spirituelles, occupe une place d'honneur dans la galerie des grands artistes roumains.

Cecilia Cutescu Storck (14 III 1879 - 29X 1969) est néé dans le

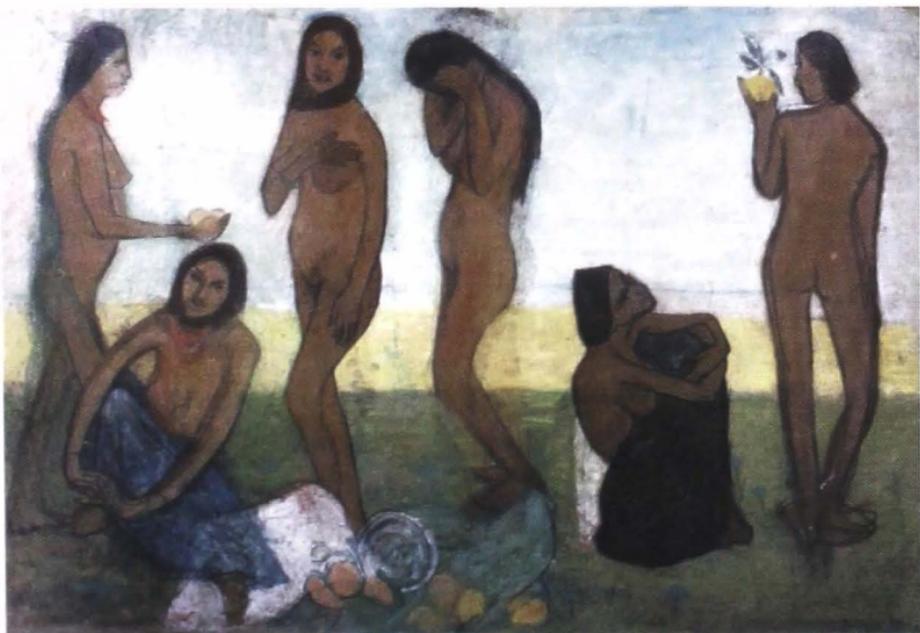

village de Caineni (Râul Vadului), près de Râmnicu-Vâlcea, où ses parents, Natalia et Ioan Braneanu, habitent quelque temps. Elle est adoptée par ses grands-parents maternels, Elena et Constantin Cutescu. Après avoir terminé ses études à

l'Ecole Centrale de filles de Bucarest, elle part pour Munich (1897-1899), conseillée par le peintre polonais Ajdukiewicz; où elle étudie à la Damenakademie avec les professeurs Fher et Schmidt. Les années d'études laissent une profonde empreinte dans son art qui se manifeste tout d'abord par l'importance accordée au dessin. Ayant le désir de perfectionner ses études, elle part de Munich pour Paris. Elle y étudie à l'Académie Julian avec Benjamin Constant et Jean Paul Laurens et à l'Ecole des Beaux-Arts avec le professeur Humbert. Mariée avec le violoniste français Romulus Kunzer, père du premier enfant de l'artiste, elle reste en France jusqu'en 1906, puis rentre définitivement en Roumanie. Durant les années passées à l'étranger, elle est toujours restée en contact avec son pays par l'intermédiaire d'artistes roumains faisant leurs études à Munich ou à Paris, ou bien en participant à des expositions en Roumanie. De cette période de formation artistique, peu d'oeuvres nous sont restées, mais on peut rappeler la "Femme dans le paysage" (qui se trouve au Musée National d'Art), oeuvre singulière où se manifeste l'influence du Jugendstil.

A Paris, elle expose au Salon d'Automne, au Champ de Mars, et elle ouvre sa première exposition personnelle à la galerie Hessele, rue Lafitte, en 1906. A Bucarest, elle organise deux expositions personnelles à l'Athénée Roumain en 1906 et en 1924 ; la même année elle expose à la Maison d'Art, en 1928 à "Cartea Romaneasca" (la salle Ileana), puis en 1931 dans ses propres ateliers et enfin en 1958 une rétrospective de son œuvre est organisée Salle Dalles. Elle a toujours été présente à toutes les manifestations artistiques en Roumanie et à l'étranger. Son activité artistique et sociale a été reconnue et récompensée par nombre de prix et de distinctions. (Chevalier de la Légion d'Honneur - France, 1929 et Chevalier de l'Ordre du Mérite Civil - Espagne, 1930).

Cecilia Cutescu Storck a aussi le mérite d'être la première femme d'Europe à avoir été nommée professeur dans une Académie Supérieure d'Art, institution d'Etat. Entre 1916 et 1941, elle enseigne à la chaire d'arts décoratifs et de peinture de l'Ecole de Beaux-Arts. Elle aborde avec ses étudiants toutes les branches des arts décoratifs depuis l'affiche, le graphisme publicitaire et la décoration de vitrines, jusqu'aux papiers peints, tissus imprimés et tapis, de la peinture murale à la céramique et à l'illustration de livre. En 1905 elle conçoit la couverture et les illustrations du volume de Th. Cronel "Chansons pour le coeur", en s'inspirant de l'art populaire roumain. Le contact du peintre avec le monde culturel français permet d'expliquer certaines ressemblances stylistiques et techniques avec des œuvres françaises de la même époque. Cependant, esprit novateur, elle a distillé la tradition roumaine par le filtre de ses nombreuses expériences, à la recherche d'un style personnel.

Ceux qui l'ont connue, tel Léon Thévenin, ont saisi exactement la nature de ses préoccupations : "L'artiste sentait le besoin d'un effort personnel vers un art moderne, vers un renouvellement dans l'aspiration et la technique. Risquant la singularité, elle a essayé de se frayer par elle même son chemin. Ses essais novateurs tant sur le plan conceptuel que technique s'expriment parfaitement dans les premières Compositions décoratives exposées à "La Jeunesse Artistique" dans la salle de sculpture près des oeuvres de Brâncusi. Les Compositions décoratives à l'huile et les Paneaux décoratifs au pastel sont des oeuvres où les personnages, dans des attitudes statuaires et sur un fond stylisé jusqu'au symbole, ne racontent rien, mais traduisent une certaine conception de la vie ».

Son œuvre graphique occupe une place très particulière dans l'ensemble de sa création. Les aquarelles, les dessins à l'encre de Chine, à la sépia ou au fusain, peuvent se définir par une construction solide, héritée de sa formation artistique à Munich. Toutefois, ces œuvres sont aussi pleines de couleurs par le jeu d'ombres et lumières obtenu grâce au maniement professionnel du pinceau.

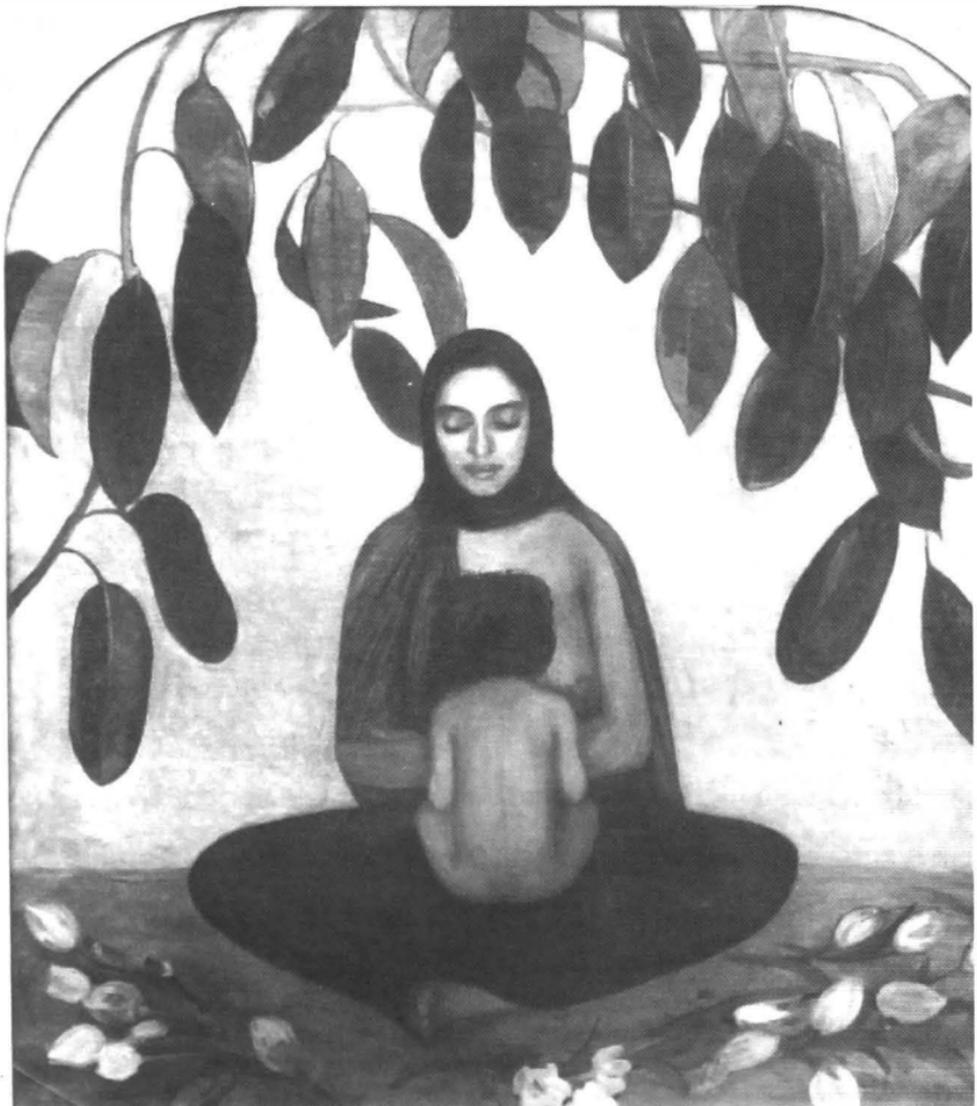
Par ces moyens, l'artiste réussit à transmettre l'atmosphère propre à chaque lieu ; ceci se manifeste surtout dans l'œuvre de voyage.

Le grand mérite de Cecilia est d'avoir réussi à imposer la peinture murale lad'que dans l'espace roumain. La femme peintre a imposé, dans les travaux qui lui ont été commandés, une expression originale - qui peut être rapprochée des préoccupations de Stefan Luchian, Theodorescu-Sion, Baltazar, préoccupations restées malheureusement au stade de projet – dans des conditions où la difficulté du genre peut inhiber les esprits fragiles, par ses règles, sa technique spécifique, et par la contrainte du cadre architectural. Cecilia Cutescu-Storck a opté pour une technique personnelle connue par les confessions de son volume autobiographique “Une vie consacrée à l'art”: “J'employai les couleurs à l'huile mêlangées à la cire fondu dans la térébentine... Ainsi, les couleurs usuelles devenaient plus précieuses et plus veloutées”. Son style est influencé par Gustave Moreau et surtout par Puvis de Chavannes.

Il convient de rappeler qu'après sa première œuvre murale réalisée en 1912-1913 dans son propre atelier, elle a reçu plusieurs commandes de décor d'espaces publics importants : en 1916, le triptyque “L'INDUSTRIE, L'AGRICULTURE et LE COMMERCE” - pour le hall d'honneur de la Banque Marmorosch-Blank, aujourd'hui Banque Roumaine pour Développement en 1933, “L'HISTOIRE DU COMMERCE ROUMAINE” - pour le grand amphithéâtre de l'Académie de Hautes Etudes Economiques en 1933, “LES MUSES PROTÉGÉANT LES ARTS” - pour le plafond de la salle du trône du Palais Royal, aujourd'hui le Musée National d'Art en 1937, “PETRU CERCEL ET SA COUR” - peinture murale destinée au parois de la grande salle du Pavillon Roumain de l'Exposition Internationale de Paris.

A la fin d'une brillante carrière artistique et sociale, nous considérons que rien ne peut définir mieux la personnalité de Cecilia Cutescu-Stork que sa propre déclaration de principes dans son volume de mémoires "Une vie consacrée à l'art": "Je resterai jusqu'à la fin un être qui aspire vers les sommets, vers la construction de l'édifice sublime de l'effort humain au milieu de ce merveilleux univers".

DAS STORCKHAUS

Das neunzehnte Jahrhundert "leidend und gross" so wie es Thomas Mann karakterisiert, hat in Europa und besonders in Rumänien, tiefe Umbildungen verursacht, sowohl politisch, sozial, als auch

intelektuell und nicht zuletzt Metamorphosen künstlicher Ursprungs. Bis dahin waren die Plastischen Künste besonders der Kirche und ihrem Kultus gewidmet; seltener waren sie bestimmt für die Ausschmückung des fürstlichen Palastes und der Rezidenzen grosser Würdenträger. Die unruhige Geschichte des Landes, seine geographische Lage zählen unter den Faktoren welche bedingt haben, der Zeit gegenüber, die Zerbrächlichkeit der Werke, die

möglichsterweise verwirklicht worden waren, vor den Zeitgenossen zu verstecken.

Die Behauptung von Dinicu Golescu ist in diesem Sinn entscheidend: "In meinem Vaterland, wegen der Unbeständigkeit ist keine Zierde dauernhaft."

Die religiösen Malerei gemäss der Tradition achtete den Byzantinischen Kanon und bleibt auch vorherrschend in diesem Kontext.

Jetzt äussert sich aber auch das Interesse für die Kunst die nicht nur die Kirchenwände beschmücken soll. Es erscheint die Absicht, den Gläubigen zu bewegen und zu unterweisen, so dass die Sicht erweitert wird und der Ausdruck in der Skulptur, die Menschenfigur, so lange Zeit vermeidet, studiert und sogar dargestellt wird.

Die Ornamentalplastik aus Stein oder Holz die besonders die Kirchen schmückten war nicht mehr genügend. Das Konzept eines Kunstwerkes übertritt eine neue Dimension und erhält neue Valenzen unter den Einfluss der westlichen Geistigkeit. Die sozialen Umwandlungen und die neuen Tendenzen im Schaffen dringen auch in unserem Land, durch die jungen Rumänen welche zum Studieren reisen und auch mit Hilfe fremder Künstlern, die ausgezogen sind in einem Land welches von den Fortschrittsritmen ermuntert wird.

Unter diesen Persönlichkeiten, die bei uns landen, eine Familie bilden, die Landessprache und Landesideale aneignen ist auch Karl Storck zu rechnen.

Keine andere Kunsteinrichtung aus Bukarest erklärt mehr die künstliche Fortsetzung und deren Geist, so wie es Haus Storck vollzieht. Hier bewahrt man den Beweis einer wahrhaftigen Dynastie von Künstlern. Mitte des XIX-en Jhr. kommt Karl Storck nach

Bukarest. Er bleibt in der Geschichte als Gründer der Skulpturschule in Rumänien und Schulmeister der ersten Generationen von Skulptoren, Absolventen der "Belle-Arte", er bleibt in der Geschichte auch als Haupt der Familie Storck. Zwei seiner Söhne - Carol und Frederik haben die Kunst seines Vaters weitergeführt. Federic Storck, verheiratet mit Cecilia Cuțescu, die sich auch den Namen Storck zugefügt hat, haben zwei Töchter gehabt: Gabriela Storck - Architektin - und Cecilia (Lita) Storck Botez - Keramistin - Cecilia Cuțescu Storck hat noch einen Sohn, aus der vorhergehenden Ehe gehabt, Romeo Kunzer Storck - Maler. Die künstlerische Ader ging weiter über die Söhne der Lita Storck Botez, und zwar, Alvaro Botez - Skulptor und Alexander - Architekt. Damit die Tradition in der Familie nicht unterbrochen wird, Alexanders Sohn, Timon, ist Designer.

Seit dem Jahre 1951 waren die Arbeitsateliers der zwei Künstler, immer offen für die Besucher, als Kunstmuseum. Familie Storck hat als Wohnung ein Teil des Hauses behalten.

Die Kunstwerke die sich im Museum befinden wurden von Cecilia Cuțescu Storck und ihrer Töchtern, Gabriela Storck und Cecilia (Lita) Storck Botez geschenkt.

Dieses Patrimonium besteht aus der Skulptur und den Zeichnungen der drei Skulptoren Storck, der Malerei und Zeichnungen von Cecilia Cuțescu Storck, der Numismatik - Kollektion von Frederic Storck und dessen Representativstücke, Plaketten und Medaillen von diesen geschaffen. Im Museum sind noch Patrimoniumswerke zu finden, wie die Malerei von Romeo Kunzer Storck, Ella Storck (Tochter des Skulptoren Carol Storck), bedeutende Aquarellen von Carol Popp de Szathmary (verheiratet mit der Cecilias Schwester, die Schauspielerin Ortansa Brăneanu). Hier befindet sich noch eine Sammlung von religiöser Skulptur, die der Familie Storck angehörte, eine Kollektion mit Volkskunst und andere Werke der Künstler, Zeitgenossen von Frederic und Cecilia.

Das Storckhaus, erklärt als Architekturnonument, ist das Werk des Architekten Alexandre Clavel, der mitgearbeitet hat mit den zwei Künstlern. Dessen Residenz wurde zwischen den Jahren 1911 - 1913 gebaut. Es wurde von der deutschen Architektur beeinflusst und hat Akzenten aus der Normandie, wo Cecilia als Studentin gelebt hatte - Holzbarren sind da zu sehen - als Erinnerung von damals.

Die Ancadramanten aus Stein von den Fenstern, die romantischen Terassen und die Farbe, spezifisch des Hauses, pompeiot - drücken den klassischen Geschmack aus der beiden, die gekannt und gliebt haben die alten Zivilisationen, auf den langen Reisen, Studienreisen im Mediterana Raum Europas (Portugal, Spanien, Frankreich, Italien, Griechenland). Man bemerkt hier auch den

Renaissancegeist. Dieser Geist ist spät eingedrungen im rumänischen Raum und hat sich originell entwickelt. Aber die elegante Linie kann man schon eher finden, in den Bauten zur Zeit des Grossen Stephan oder im Brâncoveanu Stil.

Karl Storck hat eine verdiente Huldigung dem Fürsten Constantin Brâncoveanu gebracht, indem er die Skulpturen haute, die auch heute noch die Stadt Bukarest verschönern: SPĂTARUL MIHAIL CANTACUZINO gehauen im Jahre 1869, aus Marmor (im Hof des Spitals Colțea) und DOMINTĂ BĂLAŞA, 1881, aus Marmor (im Hof der Kirche mit demselben Namen).

Eine bedeutende Rolle spielte der Garten, die Perspektive ging von der Terrasse aus im Wohnraum. Es war romantischer Herkunft - heute entstellt. Aus der Atmosphäre von damals ist nur noch der Feigenbaum geblieben, den Cecilia so lieb hatte; es sind noch heute Dekorationselemente zu sehen: Kollonen, Kapitels und Skulpturen (aus Kalinderu Kollektion - die durch widrige Zeiten in Storckhaus gelangt sind), die Cecilia Cuțescu Storck in dem Raumambiente integriert hatte.

Erwähnungswert ist dass die Künstler Storck ein Haus in Balcic bauten. Cecilia Cuțescu Storck hat davon einen kleinen Teil gerettet und Kollonen und Kapitels sieht man heute noch im Garten des Hauses.

Frederic Storck hat selber Dekorationselemente entworfen und an der Hausfassade amplasiert.

Aus der religiösen Plastik herausgenommen, sie enthalten aber auch masoniche Symbole. Wenn man wahrnimmt die Rolle der Masonischen Anregung in der Entwicklung Rumäniens in der Modernen Zeit und den dynamischen konstruktiven Geist der

Bildhauer in der guten Tradition der Handwerker, Bildhauer und Bauwerker, ist es möglich dass er Teilnehmer war des Ordens oder wenigstens Sympatisant dieser Doktrine.

Aus den Steinankadramenten an den Türen und Fenstern so wie auch die Koronamente von Schornsteinfeger und Terrassenränder ergibt sich die Mitarbeit mit dem Skulptoren und Architekten Alexandre Clavel. An der Strassenfacade sind zwei Basoreliefs vom romanischen Einfluss zu sehen. Unter den Gesims, über der kleinen

Terasse, eine Frise enthält Frederics Profil; im Zentrum und seitwerts sind beflügelte Löwen und weibliche, verkettete Personage zu sehen. Diese sind Zeichen die sagen wollen wie stark er verbunden ist mit seiner Profession, seine soziale Prestanz und seine Hingabe zur Kunst, die Freude säet durch Arbeit und Opfer.

Die Ateliers waren separat entworfen worden, ausser dem Wohnhaus für seine Familie. Im Sinn der Bauwerker konnten diese dem Publikum geöffnet werden, so wie die Tempel für die Laien offen stehen. Im Sicht des Ehepaars Frederic und Cecilia, der

Schaffungsraum entspricht eines Kultusbau, wo die Kunst als Göttin gepriesen wird und die Priester und Diener sie selber sind. Als Zeuge dieser Denkart steht die "PISANIA" neben dem Eingang. Der Text im Stein gehauen ist unterstützt und zugleich beschützt von zwei Engeln.

Aus dem Jahre 1951 der Arbeitsplatz der zwei Künstler war stets den Besuchern offen, als Kunstmuseum und die Familie hatte eigenen Wohnungsraum.

Der Haupteingang in den Ateliers (heute Austellungsraum) ist beschmückt, nicht zufällig, mit Weinreben, die den Lebensbaum aus der religi(sen) Ikonographie hervorruft. Dieses Basorelief steht auf zwei Kollonetten mit Kapitels die phito und zoomorphe Motive angeben. Die Art und Weise, symbolisch, den Außen darzustellen geht auch im Innern ein, da die Malerin das Thema an den Wänden und an der Zimmerdecke anlegt.

Die Schwelle des Hauses schreitend, vor dem Eingang, sieht man an der Wand zwei Basoreliefs Renaissance Einfluss, von Frederic Storck die mit dem Engel des Hauses, DIE ENGEL, von Karl Stork zusammen stehen. Die Treppen welche zum Malerei Atelier von Cecilia führen, sind genau so, von zwei Skulpturen bewacht, DIE REUE, aus Marmor und Bronze, von Frederic Storck. Links vom Eingang, ein langer Gang umschirmt mit runden Vitralien, Nachahmung der holländischen Glasscheiben schauen auf religiösen Basoreliefs (von Frederic Storck), die den Besucher zum Skulpturatelier des Künstlers führt, nicht bevor man durch eine schmale, klösterliche Türe schreitet.

Die Eingangstreppen führen im Zentralhall des Hauses. Von der bemalten Decke fällt der Blick durch eine Arkade, gestützt auf einer grünen Marmor Monolitsäule, direkt ins Malereiatelier hinein.

Das Bronzekapitel der Kollone stellt im Kleinen ein Modell aus der Kollonade in San Marco aus Venedig dar.

Aus dem autobiographischen Volumen der Cecilia erfahren wir was die Wandmalerei darstellen will: "Entlang den Wänden habe ich mir feine zierliche Wesen vorgestellt, die sich träumerisch, geschmeidig röhren, ohne etwas bestimmtes zu tuen, die aus der Erde, wie grosse Blumen erscheinen. Die Baumstämme hinter ihnen haben sich die Hände gegeben und so ein erbauliches Motiv an der Decke zu schaffen. Manche Kritiker sagten dass diese meine Arbeit an der persischen Kunst errinnert. Die Farben gehen von Meeresblau beginnend und Fikusviolet in Grün und Zitronengelb, so wie auch Feigenartig über, intensiver an den Rändern der Decke und bleicher, wie durch Nebel gesehen, im Zentrum. Alle Farben sehe ich in Harmonie, in einer Symphonie von Tonarten in der Ruhe und Versöhnung meiner Seele, unter dem paradiesischen Himmelszelt, wo die Vögel singen, versteckt in dem Laub, auf den Fikus und Feigenästen, die sich im Gewinde der Akazienblumen befinden. Alles kommt vor wie ein Arabesk mit dunklen Tonarten auf einem elfenbeinumkreisten Himmel, deren goldenen Reliefgürtel es von der Decke trennt und eine Serie von Ferngläsern in Triangelform mit Figuren, dekorativ unterstützt. In den Räumen zwischen den Ferngläsern tat ich Vögel mit geöffneten Flügeln, welche die Decke wie mit einer Spitze unterstützen."

Hinten im Atelier, geht hervor eine andere Wandmalerei, ein Diptic, unterschrieben von Cecilia Cuțescu Storck. Der Brunnen im Zentrum an der Wand steht im Ankadrament einer Türe, so wie die Replik an der Kirchentür Colțea. Indem sie arbeitete, wünschte vielleicht die Malerin zu hören das Säuseln eines Wassers das fliesst. Das Thema dieses Diptic ist DIE IRDISCHE LIEBE, und DIE GEISTIGE LIEBE. Die Schöpferin stellt dar, nebeneinander, die

prophane Liebe und die ideale, geistige Liebe: rechts, zwei junge Menschen schauen sich in den Augen und schwören sich eine ewige Liebe und links ist die Huldigung der physischen Liebe. Umringt von Bäumen und Blumen, die Personaje befinden sich in einer atemporalen Architektur, und drücken Leidenschaft und Würde aus.

Der dekorative Faktor geht hervor durch Figuren und stilisierte Massen, symmetrisch gesehen, mit Rhythmusgefühl, die Farben sind ausgelöscht, ohne Stridenzen und rufen ein Gefühl von harmonischer Einfachheit hervor.

Im Raum mit der bemalten Decke, sieht man SELBSTBILDNIS im Stein gehauen, aus der Studienzeit im München und PORTRÄT DER CECILIA CUȚESCU STORCK in Marmor, erzeugt von Frederic in 1909 Jahr ihrer Ehe. Es ist interessant zu hinterlegen die Kraft Federics Storck zu synthetisieren und die spezifischen Züge ihrer Persönlichkeit zurückzugeben. Zwischen diesen Werken ist ein Raum reserviert für die Peisaje von Cecilia, geschaffen in Balcic. Wir erwähnen noch eine Reduktion in Bronze von DER RIESE, der in Carol Park sich befindet, das Porträt seines Vaters Karl Storck und

das PORTRÄT DER FLORICA CONDRUS, das letzte in einer Maniere gewollt renascentist. Im nebenliegenden Raum, einst Haussalon, befindet sich das Werk DER KUSS im Marmor gehauen. Nebenan reihen sich Köpfe in Bronze gegossen, die sich geltend machen als Stilübungen und Beweise der künstlerischen Begabung von Frederic Storck in seiner ganzen Kariere. DIE DEKORATIONSTFELN in Pastel, hier aufgestellt haben ein gemeinsames Thema: Das Expressivitätstudium der Zigeunerinnen, welches lange Zeit eine ausschliessliche Beschäftigung der Künstlerin war. Die Tafeln sind unter dem Einfluss Gauguin geschaffen worden, doch behält die Künstlerin etwas persönliches, indem die Umrisse kräftig sind und die gedachte Farbe nur zur Unterzeichnung da sind.

In dem Malereiatelier, zusammen mit dem Diptik im Fundal, sind ausgestellt die DEKORATIVE ZUSAMMENSTELLUNGEN, in Öl gemalt. Große Dimensionen, doch mit gewollt einfache plastische Mitteln, DEKORATIVE ZUSAMMENSTELLUNGEN können, im geistigen Plan, uns die Anschauungen von Cecilia, über das spezielle Geschick der Frau mitteilen, sowohl in der Gesellschaft, als auch im Universum. Auch hier kann man die Arbeit des nieermüdeten Frederik Storck bewundern, unter mehreren Statuetten von nackten Frauen (Nud). Wir beobachten die Sorge für die Form und die Genauigkeit des Ausmeisels für die klare Darstellung der Botschaft. Die Arbeitsmaniere erinnert uns an der französischen Bildhauerei, aber überwiegt nicht das Persönliche, obwohl man Elemente entdeckt, die auch bei Auguste Maillot und Antonie Bourdelle vorkommen.

Der lange Gang, wo die Vitralien vorherrschen findet man die Kollektion der religiösen Bildhauerei, gesammelt von den beiden Ehegatten auf ihre Reisen. Der Eintritt im Atelier ist bewacht von zwei Evangelisten (Skizzen von Frederic für die Kapelle Evloghie Gheorghieff). Der strenge Raum des Bildhauers Atelier beherbergt die Graphik von Cecilia Cuțescu Storck. Diese Werke begründen den unstreitbaren Beweis ihrer plastischen Fähigkeit und gibt uns die Möglichkeit mit ihrem lebendigen Geist, offen und immer forschend, niemals ausruhend, zu treffen.

Neben der eindrucksvollen Makette der bischöflichen Kirche aus Curtea de Argeș, gerichtet von Karl Storck, sind hier noch Bildhauereien der drei Storck Künstler. Von Porträten, monumentale Büsten, bis zu anatomischen Studien, kleine Statuetten für die Schaufenster, Plaketten, jedes Werk stellt dar eine geistige Ladung, eigenartig, ein personifiziertes Universum, gültig für diese Wohnung insgesamt.

Die Kunstwerke der Familie Storck, ausgestellt im Haus mit demselben Namen, bilden eine Gemeinschaft von Werten, einheitlich dargestellt, wo die zeitliche Dimension verschwindet und Platz macht für das Ewige. Das ist was unser Museum vorschlägt, als Träger, gläubig und hingebend, einer Vergangenheit dass sich stets in der Gegenwart wiederfindet und welche eine dauerhafte Verbindung für die Zukunft versichert.

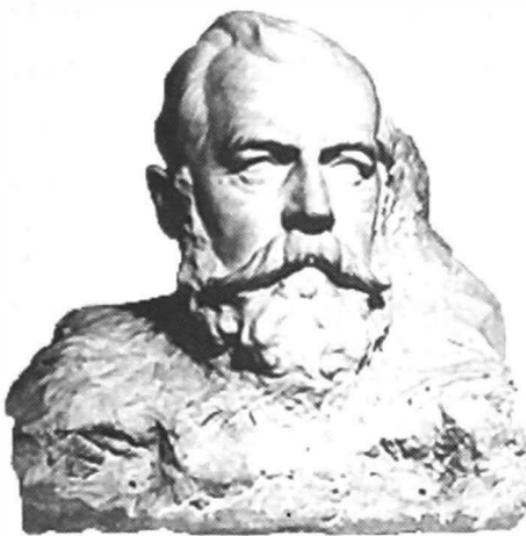
Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Gheorghe Tattarescu, Ioan Andreescu, Ștefan Luchian waren unter den berühmten Pfadführer, die dem geistigen, rumänischen Leben gedient haben. Durch die Kompositionsmaniere, durch die Technik und die Vorliebe der Themen, durch die gemachten Studien, bleiben sie alle tributpflichtig

der grossen französischen, plastischen Schule. Sie waren die neue Welle von Künstlern, die in der Belle Arte der modernen Rumänien hervorragten. Deswegen war im Jahre 1900, im Paris, die Gründung der Gesellschaft RUMÄNISCHE JUGEND ein bedeutendes Moment. Unter den Gründern finden wir Frederic Storck, Ștefan Popescu, Ipolit Stâmbu, Kimon Loghi, Verona, Vermont und den Schriftsteller aus Siebenbürgen, Sextil Pușcariu. Neben diesen Persönlichkeiten, andere Jugendliche talentvolle Studenten, in München oder Paris-wie Pallady, Ressu, Iser, Tonitza, Paciurea u.a. haben seinerseits einen neuen Hauch in der hiesigen, plastischen Bewegung gebracht.

Wir haben erwähnt von der Aszendenz und künstliche Vorfahren der Familie Storck. Es muss aber gesagt werden welchen Beitrag jeder von ihnen gebracht hat.

Karl Storck (21 V 1826 – 30 V 1887) ist in Deutschland, bei Hanau

geboren, eine berühmte Stadt, anfangs des XIX-en Jahrhunderts, für seine Juwelierer. Nachdem er in Paris die Goldschmiedekunst studiert, wo er Kontakt aufnimmt mit der Skulptur, zu der er sich hingezogen fühlt, kommt er in 1849 nach Rumänien. Am Anfang

arbeitet er als Juwelier im Atelier von Josef Resch, aber nach einer kurzen Zeit wird er Teilhaber des Skulptoren Georg Flesch und arbeitet in seinem Atelier.

Sie haben zusammen die äusseren Dekorationen beim neuen Bau des Militärspitals ausgeführt. Obwohl er mit Clara Ihm (aus Hanau) verheiratet ist und schon Kinder hat, fährt er in 1857 nach Wien und nachher nach München, um die Bildhauerei zu studieren. Er war Schüler des Bildhauers Maximilian von Widmann, Maister welchen er überschreiten wird, auch wenn er von diesem noch klassizisante Züge behält. Sein Durchgang im Wien erklärt die Einflüsse vom Italiener Canova und Norwegen Thorwaldsen. Im 1859, nach Bukarest zurückgekommen, öffnet

er sein eigenes Atelier. Am Anfang arbeitet er kirchliche Bildhauerei (Kirchenstühle und Möbel) für die Kirchen aus Viforâta, Ghighiu, Clejani und dann für Sf. Pantelimon, Antim, Şelari und das Portal der Kirche Domnița Bălașa aus Bukarest.

Bald entscheidet er sich für eine wertvollere Plastik. Er behaut viele Grabmonumente auf dem Bellufriedhof und auch Porträte von bedeutenden geschichtlichen Persönlichkeiten seiner Zeit, neben Statuetten in teracotta, die Zeugnis legen für sein Professionalismus. Die erste Bestellung für eine Monumental Skulptur wurde ihm in Jahre 1862 vom Architekten Al. Orescu anvertraut für das Fronton der Bukarester Universität. Karl Storck hat dafür das Fronton der Münchener Glyptotek ausgewählt, mit dem Thema: MINERVA SCHUZT DIE KUNST UND DIE WISSENSCHAFT.

Leider wurde dieses Werk im Bombenangriff von April 1944 zerstört. Fragmente davon findet man im Hof des Storckmuseums. Auch andere Stücke seiner Arbeit sind hier zu finden, wie zum Beispiel, zwei Teile von Dekorativelementen aus dem gewesenen Nationaltheater aus Bukarest, vernichtet im zweiten Weltkrieg. Er hat auch das Porträt von Ana Davila erzeugt, welches sich heute vor dem Asyl "Elena Doamna" befindet.

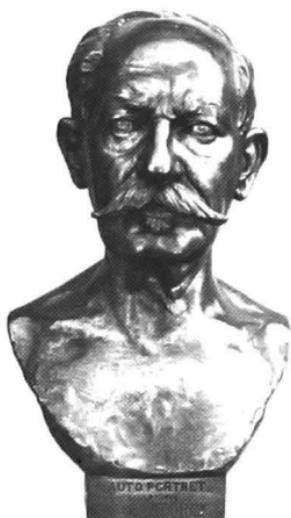
Andere zwei Monamente wurden in Rahova und Smârdan errichtet, im Jahre 1885, zum Gedächtnis an dem Unabhängigkeitskrieg aus dem Jahre 1877. Sie sind aus Granitsäulen gehobelt und darauf die Statue aus Bronze gestellt: Rumänien als Siegerin. Beide wurden im ersten Weltkrieg zerstört. Ein anderes seiner Werke markierte den Platz der Episcopia - Kirche, dort wo heute sich das Rumänische Atheneum befindet. Die Skulptur wurde umgezogen, erstens in Piața Rosetti, dann in Piața Regina Maria. Karl Storck hat mehrere

Grabmonumente gehauen, heute verschwunden, wie z.b. Grabmal der Prinzessin Maria (Tochter des Königs Carol I), gewesen im Hof von Cotroceni Palast und DIE RUMÄNISCHE PIETÄT, bestimmt für das königliche Palast.

Kenner der Perspektivgesetze, hat er die Marmortreppen des Rumänischen Atheneums und die aus der Kapelle Ștefan cel Mare Palast in Buftea gehauen. Als Professor der Skulptur und Perspektive auf der Belle Arte hat er Generationen von Künstlern unterwiesen. Unter ihnen waren: Ion Georgescu, Julian Zohnay, Sava Henția, Filip Marin, Mihai Babic, P. Ionescu, Ștefan Mincu, I. Sălceanu u.a.

CAROL STORCK (10.V.1854 - 25 VIII.1926) ist der Sohn aus der

ersten Ehe von Karl. Er hat die Gymnasielklassen in Brașov beendet und in Florența studiert unter der Führung von Augusto Rivalta (1870 - 1875).

Im Jahre 1876 fährt er nach Philadelphia, wo er als Lehrer Thomas Eakins hat (Professor auf der Akademie der Schönen Künste). Im Jahre 1880, unter dem Drang seines Vaters, kehrt er ins Land zurück.

Zeichnungen und Gravuren aus der Zeit

seiner künstlichen Vorbereitung sind aufbewahrt worden im Kabinett mit Stampen, auf der Rumänischen Akademie und im National Museum Bukarest. Er hat das Atelier seines Vaters geerbt und hat sich den Grabdenkmälern gewidmet, aber fand auch Zeit für Porträts, Statuetten, Plaketten und Medaillen, die aufgestellt wurden bei RUMÄNISCHE JUGEND und auch im Glaspalast aus München.

Im Storckmuseum sind zwei seiner Teracotta Büste zu sehen und auch ein SELBSTBILDNIS aus Bronze, dann PORTRÄT FREDERICA STORCK neben einer kleinen zauberschönen Statuette, voll Romantismus. Seine Skulptur bewahrt die klassische Linie, manchmal trocken und zu konzis, freilich, nach dem Wunsch der Komanditaren. Und doch, in

seinen, wenigen, freien Arbeiten entdeckt man die Technick und die Empfindlichkeit eines wahrhaftigen Künstlers. Eine andere Äusserung seiner Begabung war die Monumentalskulptur. Im Jahre 1903 erzeugt er die Statue des Generals Doktor Carol Davila, auch heute noch vor der Medizin Hochschule zu sehen. Es ist ein beeindrucksvolles Werk mit degajierter Grosszügigkeit, gut verwertet durch sein Amplasament.

So wie Frederic Storck auch, dekoriert er den Justizpalast :DIE VORSICHT, DIE Macht, DIE GÜTE und den Postpalast (heute National Geschichtmuseum), EISENLINIE und DIE ELEKTRIZITÄT). Fortsetzer von den Werken Karl Stork, Carol hat sich im rumänischen Kulturpeisaj geltend gemacht.

FREDERIC STORCK (19 I 1872 - 26 XII 1942) ist der Sohn von

Karl Storck, aus der zweiten Ehe, mit Fredericke Olescher, Sächsin aus Râşnov. Das Gymnasium hat er im Lyceum Sf. Sava und Sf. Gheorghe beendet (wo er Kollege war mit dem Maler Th. Pallady, Journalist S.G. Lahovary, den Schauspielern Toneanu und Brezeanu. Er ist von der Bildhauerrei angezogen, Familientradition, und studiert, zwischen 1888-1893 auf der Belle-Arte mit Ion Georgescu. Er fährt dann nach München, wo er auf der Kunstakademie als Professor den Wilhelm von Rumann hat. Man spürt in seinen Werken den Klassizismuseinfluss von Adolf von Hildebrand (Anhänger der Antikenkunst und des Naturstudiums). In dieser Zeit reist er nach Frankreich und Italien und ein bisschen später nach Griechenland, um die antike Kunst unmittelbar kennen zu lernen. Er hat Ausstellung im Glaspalast - München und empfängt sogar die Silbermedaille für sein Werk: DER STEINARBEITER, im 1897. Zurück gekehrt im Land, schickt er noch seine Werke zu den Münchenerausstellungen. Ständig nimmt er Teil bei den Kunstausstellungen, im Land und Ausland, wo er mit vielen Preisen belohnt wird. Auch er hat im Bellu Friedhof DIE VEIR EVANGELISTEN an der Evloghie Gherghieff Kapelle erzeugt. Das Asamble ist ein Meisterwerk der Bildhauerei" sowohl für den Bildhauer, als auch für den Architekten, Ion Mincu, der das Projekt geführt hat. Die vier Statuen beeindrucken durch die Weise der Auflösung des byzantinischen Kanons (tridimensionell), räumlich dargestellt. Ein anderes Werk, für diese Gattung bedeutend ist das

Grabmonument, gebildet Bronzesarkofag, bestimmt für die Familie Alexandrescu aus Craiova (ausgestellt im salon RUMÄNISCHE JUGEND) im 1908. Frederic Storck hat auch Monumentalskulptur gehauen. Bei der Gelegenheit der National-Ausstellung im 1906 erzeugt er in Parcul Carol ein Projekt grosser Proportionen. Das Monumental Ansamble sollte die Legende der Jepigebirge aus Bucegi, darstellen. (Ein Mädchen - Orlanda - von zwei Brüdern geliebt - hat sich das Leben genommen, indem sie sich in die Schlucht stürzte, weil sie sich für keinen von den beiden entscheiden konnte. Wenn einer von ihnen sie retten konnte, sollte er ihr Gemahl werden. Als Folge ihres Todes sind die zwei Brüder aus Wehmut zur Säulen geworden und dort wo das Mädchen starb, entstand der Wasserfall Urlătoarea). Die Statuengruppe bildete sich aus zwei Giganten, eine Grotte und eine Mädchenstatue. Das letzte wurde vom Bildhauer Filip Marin gehauen (heute ist es im Herăstrău Park) und die zwei DIE RIESEN sind von Frederik Storck und Dimitrie Paciuera unterzeichnet und befinden sich im Carol Park. Leider ist die geplante Gruppe nicht mehr beisammen.

Andere Monumentalwerke sind: MIHAI EMINESCU erzeugt in 1911 für den öffentlichen Garten in Galați, DOROBANȚUL in Cislău, in 1911, die allegorischen Figuren DIE INDUSTRIE und

DIE LANDWIRTSCHAFT in 1907 für den Administrativ Palast aus Galați und DIE WAHRHEIT erzeugt für den Justispalast aus Bukarest. Wir erwähnen noch die acht Cariatiden aus Marmor, geschaffen für den Rezeptionsalon Cantacuzino (heute Enescu Museum). Wir müssen unterschreiben dass Frederic Storck sich

auszeichnete im Kontext der rumänischen: plastischen Künste durch Qualität, Stil und Professionalismus, deswegen wurde er geschätzt. Klassisch durch Erziehung und innerer Struktur, er hat schöpferisch den Jugendstil aufgenommen und es in seinen Werken gesetzt (die drei Varianten der SALOMEA), das Bronzegefäß mit zoomorphen Dekoration: DIE TÄNZERINNEN. Der französische Einfluss und besonders der Impakt mit Rodin und seine Kunst, sind in seinem Werk DER KUSS, zwei Varianten zu sehen, so wie auch in den Porträts seiner Frau und seines Vaters. Seine Porträtkunst ist eigenartig, persönlich weil er seine naturalistische Technik nicht ausschlagen konnte und hat seine Werke raffiniert ausgeführt. Von seinen Bronzebüsten ist das von Dichter Alexandru Macedonski der bekannteste.

Die Köpfe, so ausdrucksvoll, die Statuetten und die nackten Frauenstatuetten sind bedeutend um den Künstler gut zu verstehen.

Befangen mit der Anatomie, gelingt es ihm die innere Tension uns zu übermitteln, durch alle seine Werke.

Er beherrscht gut seine Arbeitstechnik, schafft Werke die den Seher anziehen durch das fluide Spiel der Planen, durch die freie natürliche Bewegung der Formen.

Das Interesse für die Finissage hat ihn überzeugt, mit V. Rășcanu eine Bronzegiesserei zusammen zu öffnen. Als Sammler hat er Plaketten, Medaillen und Münzen zusammengebracht. (Er zählt unter den Gründern der Numismatischen Gemeinschaft im Rumänien), Frederic ist ein grosser Erzeuger von Medaillen und Plaketten, im allgemeinen nur für Extrabestellungen, aber erzeugt solche Werke auch für seine eigene Freude (für Familie und Freunde). All diese Beschäftigungen waren verdoppelt durch seine Tätigkeit als Professor auf der Schule Belle-Arte, wo er seinem Vater gefolgt ist.

Von 1906 bis 1937 hat er mit Talent und Hingabe die Modelierung unterrichtet und später nur das Zeichnen; wahrhaftiger Pedagog und Leiter, hat er ein schweres Wort zu sagen gehabt in der Formung der folgenden Generationen von Künstlern. Frederic Storck hat sich einen Ehrenplatz erworben unter den grossen rumänischen Künstlern, durch seine moralische Haltung, durch die geistigen Werte, durch seine Fähigkeiten und durch sein langes Schaffen. Er

war ein Vorfahrer aller geistigen Werte und ein gutes Beispiel für die Nachkommer.

CECILIA CUȚESCU STORCK (14 III 1879 – 29 X 1969) ist in

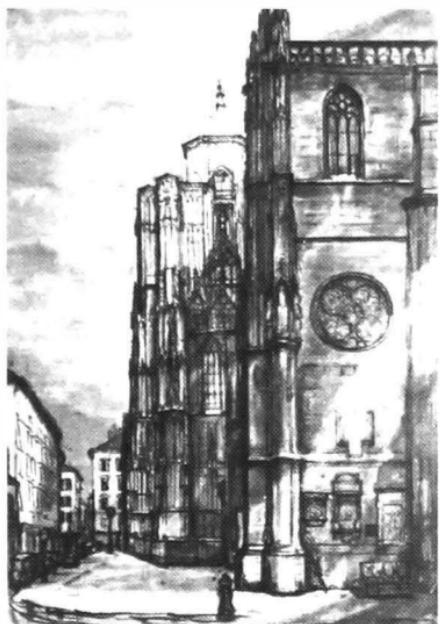

der Gemeinde Câineni (Râul Vadului), neben Râmnicu Vâlcea geboren, dort wo eine Zeit lang, ihre Eltern, Natalia und Ion, gelebt haben. Sie wurde von klein auf von den Grosseltern, Mutterseite her, adoptiert, Elena und Constantin Cuțescu. Nachdem sie die

Schule, in “Școala Centrală de fete” aus Bukarest beendete, auf dem Rat des polnischen Malers Ajdukiewicz, fuhr sie nach München (1897 - 1899) wo sie in der Damenakademie, mit Prof. Fher und Schmidt studierte. Die Studienjahre in der Deutschen Schule markieren ihre Kunst indem sie eine grosse Bedeutung dem Zeichnen verleiht. Um die plastischen Studien zu vervollkommen, fährt sie nach Paris. Hier studiert sie auf der Akademie Julian, mit Benjamin Constant und Paul Laurens und auf der Ecole de Beaux-Arts mit Professor Humbert. Verheiratet mit dem Violonisten Romulus Kunzer (Vater des ersten Kindes), bleibt sie in Frankreich bis 1906, wann sie endgültig im Lande zurückkommt. In den Jahren wo sie im Ausland lebte, hat sie immer die Verbindung mit dem Zuhause behalten, sowohl durch die rumänischen Künstler die dort studierten, in München oder Paris, so wie auch durch ihre Teilnahme an den Ausstellungen in Rumänien.

Aus den Jahren ihrer künstlerischen Bildung sind wenige Werke geblieben. Wir können aber erwähnen DIE FRAU IM PEISAJ heute im Nationalkunstmuseum, eigenartiges Werk, durch den pregnanten

Einfluss des Jugendstils. Im Paris hat sie ausgestellt in Salon d'Automne, Champs de Mars und eröffnet ihre erste Personale in der Galerie Hessele - rue Lafitte in 1906. In Bukarest hat sie folgende Personale gehabt: in 1906 und 1924 im Rumänischen Atheneum, im 1924 la Maison d'Art, in 1928 bei Cartea Românească (Saal Ileana), in 1932 in den eigenen Ateliers und in 1958 eine Retrospective im Saal Dalles. Sie war immer gegenwärtig, bei allen Bekanntmachungen der Kunst, im Land und im Ausland. Man hat ihre künstlerische Tätigkeit anerkannt und auch ihre soziale Arbeit, durch Preise und Auszeichnungen (Kavalier der Ehrenlegion-Frankreich 1929 und Kavalier des Zivil Verdienstes-Spania 1930). Cecilia Cuțescu Storck hat das Verdienst, die erste Frau in Europa zu sein, welche auf einer Akademie, Staats Hochschule, unterrichtet hat. Zwischen den Jahren 1916-1941 hat

die Malerin Dekorativkünste und Malerei auf der Schule Belle-Arte unterrichtet. Hier hat sie alle Branschen der Dekorativkunst mit ihren Studenten

versucht, von den Afischajen, Veröffentliche Graphik, Schaufensterdekoration, Tapeten, Teppiche und Einprägungen, Wandmalerei, Keramik und Buchillustration. Der Kontakt der Malerin mit der französischen Kulturwelt erklärt die Ähnlichkeiten mit der französischen Art und Weise in der Ausdrucksform und eigenartige Technik, spezifisch einer gewissen Zeit in der geistigen Geschichte Frankreichs. Trotz allem, war sie immer der Erneuerungen offen und hat die rumänische Tradition distilliert durch den Filter ihrer erlebten Erfahrungen, auf der Suche eines persönlichen Stils in der Kunst. Diejenigen die ihre Aufregungen kannten, haben exakt die Natur dieser Kämpfe wahrgenommen, so wie es Leon Thevenin tat: "Die Künstlerin fühlte den Bedarf

persönlicher Aufregung zu einer modernen Kunst, einer Erneuerung im Streben und Technik. Mit dem Risiko des Einzelgängers hat sie versucht den Weg durch sich selber zu finden."

Wir wiederfinden den Impakt ihrer Metamorphosen künstlerischer

Art in den Konzept der DEKORATIVE KOMPOSITIONEN ausgestellt bei Tinerimea Artistică, im Skulptursaal, neben Brâncuși Werke.

DEKORATIVE KOMPOSITIONEN in Öl und die DEKORATIVE KOMPOSITIONEN in Pastel sind Werke wo die Personaje, im Verhalten von Statuen, auf einem stillisierten Fundal, bis zum

Symbol, nicht erzählen sondern die Auffasung der Künstlerin über das Leben bestimmen.

Die Graphik nimmt einen

eigenen Platz in ihrem Schaffen. Die Aquarellen, die Tuschzeichnungen, Sepia oder Kohle, sind solide Darstellungen, dank der künstlerischen Erziehung in München. Zur selben Zeit aber, sind diese Werke voll Farbe, Licht und Schatten, die Professionalismus und Talent zeigen.

Durch all diese Mitteln, kann die Künstlerin uns übertragen, zum Beispiel, die spezifische Atmosphäre jedes

besuchten Ortes, besonders in den Reise Werken. Cecilias grosses Verdienst ist die laische Wandmalerei geltend zu machen im rumänischen Raum. Die Malerin hat ihre originellen Darstellungen imponiert in allen Bestellungen (so wie auch Luchian, Theodorescu-Sion, Baltazar es getan haben, aber leider nur in Projektphasen), unter den schweren Bedingungen welche diese Kunstart, technisch, hat und nicht in letzter Reihe mit der Architekturverwandschaft. Cecilia Cuțescu Storck hat sich für eine eigene Technik entschieden, so wie sie es selber sagt, in dem autobiographischen Volumen: “ O viață dăruită artei” (“Ein Leben der Kunst gewidmet”) Ich benützte die Ölfarben vermischt mit Wax in Terebentin.... Die gewöhnlichen Farben werden edel und geschmeidig.”

Die Ausdrucksweise ist von Gustave Moreau beeinflusst und besonders von Puvis de Chavannes.

Zum Behalten ist da nach der ersten Bestellung in ihrem Atelier, hat die Malerin Bestellungen erhalten, die bedeutende öffentliche Staatsräume bedecken sollten:

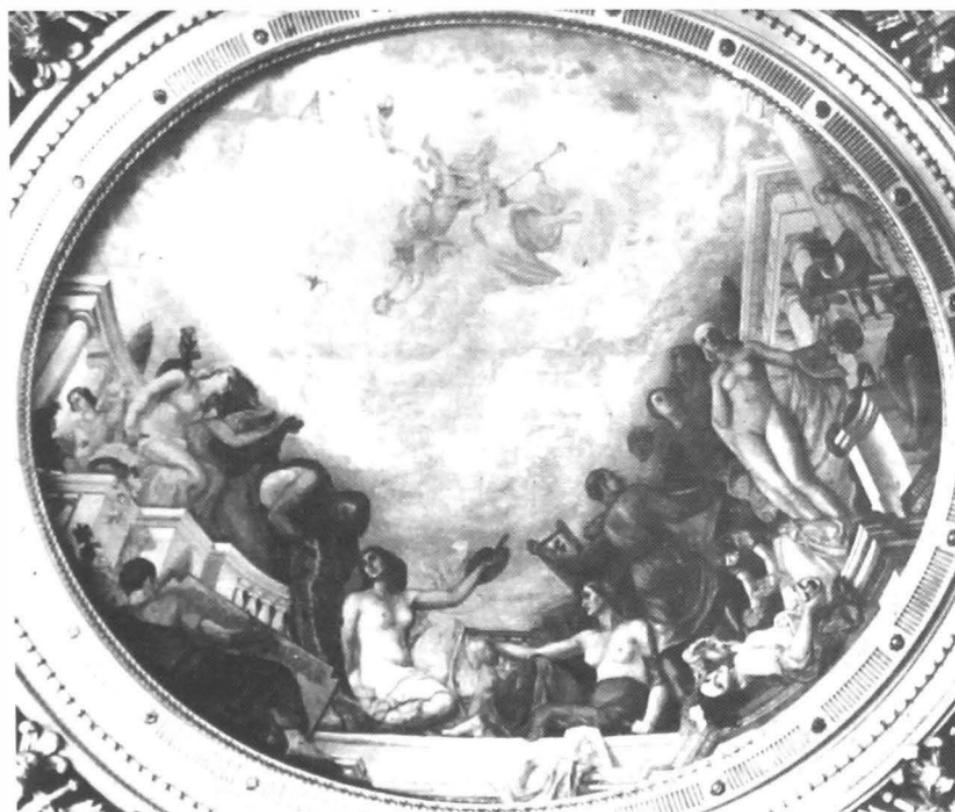
In 1916 der Triptic INDUSTRIE, LANDWIRTSCHAFT UND HANDEL für den Hall der Bank Marmorosch - Blanc, heute Banca Română pentru Dezvoltare

In 1933 DIE GESCHIECHTE DES RUMÄNISCHEN HANDELS für die grosse Aula der Akademie der Hohen Wirtschaftlichen Studien

In 1933 DIE MUSEEN BESCHÜZEN DIE KÜNSTE für die Decke im Thronsaal des königlichen Palastes, heute Nationalkunstmuseum
 1937 PETRU CERCEL UND DER HOF Wandmalerei, bestimmt für den grossen Saal des Rumänischen Pavilions bei der Internationalen

Austellung im Paris (wir haben keine Daten darüber).

Am Ende einer glänzenden künstlerischen und sozialen Karriere, glauben wir dass nichts Besseres die Persönlichkeit der Cecilia Cuțescu Storck erklärt, als ihre eigenen Worte aus dem Errinnerungsvolumen: "Ein Leben der Kunst gewidmet": "Ich werde bis ans Ende ein Wesen bleiben, die zu den Gipfeln strebt, zum Bau der erhabenen Konstruktion der Arbeit, mitten in diesem wunderbaren Universum".

BIBLIOGRAFIE:

- IONESCU-GION, GHEORGHE, *Istoria Bucureștilor*, București, 1899
- THEVENIN, LEON, *Cecile Coutesco Storck sa vie et son oeuvre*, Quatre Chemins, Paris, 1932
- OPRESCU, GEORGE, *Pictura Românească în sec. al XIX-lea*, Fundația Carol al II-lea, București, 1937
- VIANU, TUDOR, *Arta și tehnica grafică-Sculptura Românească*, nr. 4-5, 1938
- IONESCU, GRIGORE, *BUCUREȘTI GHID ISTORIC ȘI ARTISTIC*, Fundația pentru literatură și artă Carol II, București, 1938
- OTT, GÜNTHER, *Sculptorii din familia Storck*, Imprimeria Națională, București, 1940
- Revista *ARHTECTURA* ian.-mart. 1940
- CUȚESCU STORCK, CECILIA, *Fresca unei vieți*, Torouțiu, București, 1943
- OPRESCU, GEORGE, *Sculptura statuară românească*, E.S.P.L.A. București, 1954, pag. 50-51
- OPRESCU, GEORGE, *Monografia Frederic Storck*, E.S.P.L.A. București, 1955
- BREZIANU, BARBU, *Câteva date necunoscute în legătură cu sculptorul și profesorul Karl Storck*, S.C.I.A. nr. 1-2, pag. 342, 1956
- BREZIANU, BARBU, *Monografia Karl Storck*, E.S.P.L.A. București, 1956
- VANCEA, ANGELA, *Cecilia Cuțescu Storck*, E.S.P.L.A. București, 1958
- COMARNESCU, PETRU, *Catalog expoziția retrospectivă Cecilia Cuțescu Storck Sala Dalles*, București, 1958
- TONITZA, NICOLAE, *Scrisori despre artă*, Meridiane, București, 1962
- ȘORBAN, RAUL, *1864 - 1964, 100 de ani de la înființarea Institutului de Arte Plastice "Nicolae Grigorescu" din București*, Meridiane, București, pag. 30, 32, 139, 1964
- CUȚESCU STORCK, CECILIA, *O viață dăruită artei*, Meridiane, București, 1966
- GIURESCU, C. C. *Istoria Bucureștilor*, București, pag. 191-208, 1966
- CÂNDEA, VIRGIL, *Investigație în istorie-România la Expoziția Universală din Paris, 1867*, Contemporanul, I dec. 1967
- PALEOLOG, V. G. *Tinerețea lui Brâncuși*, București, 1969
- MHALACHE, MARIN, *Cecilia Cuțescu Storck*, Meridiane, București, 1969
- OPREA, PETRE, *Societăți Artistice bucureștene*, Meridiane, București, 1969

- NEDELCU, GH. *Din viața lui Karl Storck*, S.C.I.A. Seria Artă Plastică, București, 1970
- FAURE, ÉLIE, *Istoria Artei*, Meridiane, București, 1970
- CONSTANTIN, PAUL, *Arta 1900 în România*, Meridiane, București, 1972
- COURTHION, PIERRE, *Curente și tendințe în arta secolului XX*, Meridiane, București, 1973
- BALTASAR, ABGAR, *Convorbiri Artistice*, Meridiane, București, 1974
- MIHALACHE, MARIN, *Sculptorii Storck*, Meridiane, București, 1975
- PENDREA, PETRE, *Brâncuși amintiri și exgeze*, Meridiane, București, 1976
- MIC DICTIONAR ENCICLOPEDIC*, București, 1978
- POTRA, GEORGE, *Istoricul hanurilor Bucureștene*, București, 1985
- ISPIR, MIHAI: *Carol Storck at the Pennsylvania Academy of the Fine Arts*, articol apărut în Revue Roumaine d'histoire de l'Art, Serie Beaux-Arts, tome XXIII, 1986
- OPREA, PETRE, *Itinerar inedit prin case vechi din București*, București, 1986
- CRUTZESCU, GHEORGHE, *Podul Mogoșoaiei*, Meridiane, București, 1987
- HÜGHEL, GERHARD EIKE, *Fritz Storck între București și München*, Teză de doctorat, Universitatea București, 1987
- Revista Monumentelor Istorice*, București, Anul LX, 1991, nr.1 pag.33-37
- FRUNZETTI, ION, *Arta românească în secolul XIX*, Meridiane, București, 1991
- IONESCU, ADRIAN SILVAN, *Un bust de Carol Storck a fost descoperit în Statele Unite*, "Cotidianul", IV, nr. 188, 1994
- RĂDULESCU, MIHAI SORIN, *Genealogii*, Albatros, București, 1999
- COSTESCU, ELEONORA, *Artiștii Storck*, Arc 2000, București, 1996
- BEZVICONI, GH. *Necropolă Capitalei*, Museum, Chișinău, 1997
- MARSILLAC, ULYSSE DE, *Bucureștiul în veacul al-XIX-lea*, Meridiane, București, 1999
- MORAND, PAUL, *București*, Echinox, Cluj, 2000
- VLASIU, IOANA MARIA, *Feminism și modernitate în arta românească la început de secol*, ARTelier, nr. 5, 2000
- MĂCIUCĂ, BALCICA., *Balcic*, Universalia, București, 2001
- ARHIVA STORCK – Cabinetul de Manuscrisse al Bibliotecii Academiei Române, București
- ARHIVA STORCK – Muzeul Municipiului București

LISTA ILUSTRĂȚILOR:

- Pg. 5 - Intrarea în muzeul Storck
- Pg. 7 - Atelierul de pictură al Ceciliei Cuțescu Storck
- Pg. 9 - sus: Pictură murală, Cecilia Cuțescu Storck, plafonul din holul central al casei, (fragment)
- jos: Salonul casei –muzeu, Storck
- Pg. 12 - Cecilia Cuțescu Storck, “Dragostea pământească și Dragostea spirituală” pictură murală - diptic, (fragment stânga)
- Pg. 13 - Cecilia Cuțescu Storck, “Dragostea pământească și Dragostea spirituală” pictură murală - diptic, (fragment dreapta)
- Pg. 17 - sus: Holul spre atelierul de sculptură al lui Frederic Storck
- jos: Atelierul de sculptură al lui Frederic Storck
- Pg. 18 - Grădina casei Storck
- Pg. 20 - sus: Cecilia Cuțescu Storck, Pictură murală, panou decorativ din holul central al casei, (fragment)
- jos: Grădina casei Storck
- Pg. 21 - Frederic Storck, Karl Storck. 1918, marmură; inv. 915137
- Pg. 22 - Karl Storck, Protopopul Tudor Economu, 1884, marmură; inv. 915390
- Pg. 25 - Capela Palatului Știrbey, Buftea
- Pg. 26 - Carol Storck, Autportret, 1926, bronz; inv. 915258
- Pg. 27 - Karl Storck, Părinților neamului românesc, Carol Storck, plachetă bronz; inv. 916528
- Pg. 28 - Carol Storck, Portret de femeie sezând, (Iulia Săulescu), teracota, inv. 915515
- Pg. 29 - Frederic Storck, Autoportret, 1898, piatră; inv. 915147
- Pg. 31 - sus: Frederic Storck, Madona, 1925, marmură; inv. 915145
- jos: Frederic Storck, Salomeea, 1931, bronz; inv. 915182
- Pg. 32 - Frederic Storck, Iubire, 1921, marmură; inv. 916169

- Pg. 34 - Frederic Storck, Floarea, 1930, bronz; inv. 915138
- Pg. 35 - Frederic Storck, Cecilia Cuțescu Storck, 1909, marmură; inv. 915146
- Pg. 38 - Cecilia Cuțescu Storck, În portul vechi (Marsilia), 1925, acuarelă pe hârtie; inv. 915124
- Pg. 39 - Cecilia Cuțescu Storck, Două femei, 1910-1916, pastel pe carton; inv. 915529
- Pg. 41 - Cecilia Cuțescu Storck, Istoria Comerțului Românesc, 1933, pictură murală; Academia de Studii Economice, București
- Pg. 42 - Atelierul de pictură al Ceciliei Cuțescu Storck
- Pg. 45 - Holul central al casei Storck
- Pg. 47 - Salonul casei Storck
- Pg. 50 - Atelierul de pictură al Ceciliei Cuțescu Storck
- Pg. 53 - Karl Storck, Îngeraș, marmură; inv. 916157
- Pg. 54 - Frederic Storck, Karl Storck, 1918, marmură; inv. 915137
- Pg. 55 - sus: Karl Storck, Sf. Ioan Botezătorul (copie după Desiderio da Settignano), marmură; inv. 916516
- jos: Karl Storck, Clara Ihm, 1860, marmură; inv. 915517
- Pg. 56 – Karl Storck, Spătarul Mihail Cantacuzino, 1867, marmură; în fața spitalului Colțea, București
- Pg. 57 - sus: Carol Storck, Autoportret, 1926, bronz; inv. 915258
- jos: Carol Storck, Femeie ținându-și poala, teracota; inv. 916526
- Pg. 58 - Carol Storck, Doamna Gianni, 1897, marmură; inv. 915498
- Pg. 59 - Frederic Storck, Autoportret, 1898, piatră; inv. 915147
- Pg. 60 - Frederic Storck, Alexandrina, 1902, bronz; inv. 915149
- Pg. 61 - Frederic Storck, Alexandru Macedonski, 1917, bronz; inv. 915140
- Pg. 62 - Frederic Storck, Adolescență, 1926, bronz; inv. 915179
- Pg. 63 - Frederic Storck, Cecilia Cuțescu Storck, 1909, marmură; inv. 915146
- Pg. 65 - sus: Cecilia Cuțescu Storck, Floarea cu draperie, ulei pe carton; inv. 915013
- jos: Cecilia Cuțescu Storck, Atelierul meu (Balcic), 1926, ulei pe carton; inv. 915023
- Pg. 66 - Cecilia Cuțescu Storck, Două fete, pastel pe carton;

inv. 915477

- Pg. 68 - Cecilia Cuțescu Storck, Scenă din trecut (Petru Cercel), 1937, ulei pe placaj; inv. 915024
- Pg. 69 - Atelierul de pictură al Ceciliei Cuțescu Storck
- Pg. 71 - Holul central al casei Storck
- Pg. 74 - Holul central al casei Storck
- Pg. 77 - Grădina casei Storck
- Pg. 79 - Frederic Storck, Eva, 1897, bronz; inv. 915509
- Pg. 80 - Grădina casei Storck
- Pg. 81 - Frederic Storck, Karl Storck, 1918, marmură; inv. 915137
- Pg. 82 - Karl Storck, Cap de bătrân, bronz; inv. 915254
- Pg. 83 - Karl Storck, Domnița Bălașa, 1881, ghips; inv. 915479
- Pg. 84 - sus: Carol Storck, Autoportret, 1926, bronz; inv. 915258
- jos: Carol Storck, Karl Storck, 1889, ghips; inv. 915259
- Pg. 85 - Carol Storck, Grup, 1882, teracota; inv. 915516
- Pg. 86 - Frederic Storck, Autoportret, 1898, piatră; inv. 915147
- Pg. 87 - Frederic Storck, Gigantul, 1906, bronz; inv. 915504
- Pg. 88 - Frederic Storck, Femeie odihnindu-se, bronz, inv. 95174
- Pg. 89 - Frederic Storck, Căința, 1922, bronz; inv. 915168
- Pg. 90 - Frederic Storck, Cecilia Cuțescu Storck, 1909, marmură;
inv. 915146
- Pg. 91 - sus: Cecilia Cuțescu Storck, Două căni, 1910, pastel pe carton; inv. 915039
- jos: Cecilia Cuțescu Storck, Paparude, pastel pe carton;
inv. 915047
- Pg. 93 - Cecilia Cuțescu Storck, Piața Rossio cu vedere asupra catedralei în ruine, 1944, tuș, penită, laviu pe hârtie;
inv. 915079
- Pg. 95 - Cecilia Cuțescu Storck, Maternitate, 1911, ulei pe pânză;
inv. 915002
- Pg. 96 - Atelierul de pictură al Ceciliei Cuțescu Storck
- Pg. 98 - Atelierul de sculptură al lui Frederic Storck
- Pg. 101 - Salonul casei Storck
- Pg. 102 - Holul cu vitralii
- Pg. 103 - Salonul casei Storck
- Pg. 105 - Spațiul de expunere al peisajelor de la Balcic
- Pg. 108 - Grădina casei Storck
- Pg. 109 - sus: Frederic Storck, Karl Storck, 1918, marmură;

inv. 915137

- jos: Karl Storck, Karl Storck, C. A. Rosetti, 1871, bronz;
- inv. 915507

Pg. 111 - Karl Storck, Macheta bisericii episcopale din Curtea de Argeș, 1867; inv. 915389

Pg. 112 - sus: Carol Storck, Autportret, 1926, bronz; inv. 915258

- jos: Carol Storck, Frederica Storck, 1884, teracota;
- inv. 915257

Pg. 113 - Carol Storck, Îngrijind un rănit, teracota; inv. 915519

Pg. 114 - Frederic Storck, Autoportret, 1898, piatră; inv. 915147

Pg. 115 - Frederic Storck, Cecilia Cuțescu Storck, 1907, bronz;

- inv. 915194

Pg. 116 - Frederic Storck, Abundența,

Pg. 117 - Frederic Storck, Pocăința,

Pg. 118 - Frederic Storck, Cecilia Cuțescu Storck, 1909, marmură;

- inv. 915146

Pg. 119 - sus: Cecilia Cuțescu Storck, Catedrala Sf. Ștefan din Viena, 1928, tuș, penită, laviu pe hârtie; inv. 915093

- jos: Cecilia Cuțescu Storck, Salomeea oferind capul Sf. Ioan, ulei pe carton; inv. 915530

Pg. 120 - Cecilia Cuțescu Storck, Vedere asupra orașului Bastia, 1927, acuarelă, tuș, penită pe hârtie; inv. 915113

Pg. 121 - sus: Cecilia Cuțescu Storck, Șlepuri pe Dunăre, 1921, ulei pe carton; inv. 915393

- jos: Cecilia Cuțescu Storck, Mahone în fața magaziilor, 1921 ulei pe carton; inv. 915017

Pg. 123 - Cecilia Cuțescu Storck, Apologia Artelor Românești, pictură murală, plafonul sălii tronului de la Palatul regal, astăzi Muzeul Național de Artă, București.

NOTE :

- ¹ PĂTIMIRILE ȘI MĂREȚIA MAEȘTRILOR - Editura Muzicală a Uniunii Compozitorilor, București, 1972.
- ² ÎNSEMNĂRI- Editura Minerva, București, 1915
- ³ Înființată de Theodor Aman în anul 1864.
- ⁴ Alexandre Clavel, arhitect (Palatul Poștei din Târgoviște, casa artilor gabriel Popescu din Vulcana, casa ing. Victor Stăuceanu din București, Capela funerară a familiei Stolojan și a familiei Luigi Cazavillan, cimitirul Bellu, București).
- ⁵ Franz von Lenbach și Franz von Stuck (1863-1928), a cărui casă a devenit muzeu memorial în München.
- ⁶ "Această casă a fost clădită în anii 1912-1913 Arhitect fiind A. Clavel iar proprietari și colaboratori Fritz Storck sculptor și soția sa Cecilia pictor".
- ⁷ Sunt schițele în ghips patinat ale unor basoreliefuri turnate în bronz, create de sculptor pentru casa inginerului Victor Stăuceanu.
- ⁸ Cecilia Cuțescu Storck "Fresca unei vieți" Ed. Torouțiu, București, 1943, pg. 279.
- ⁹ id. pg. 335
- ¹⁰ id. pg. 379
- ¹¹ Paul Gauguin (1848-1903) pictor francez.
- ¹² Printre primele șase femei alese Consilier Municipal s-a numărat și sora Ceciliei, Ortansa Satmari.
- ¹³ Aristide Maillol (1861-1944) sculptor francez.
- ¹⁴ Antoine Bourdelle (1861-1929) sculptor francez.
- ¹⁵ Émile André Lecomte du Noüy (1844-1914) arhitect francez, elev al lui Viollet le Duc. A restaurat cu modificări arbitrarе biserică episcopală din Curtea de Argeș și biserică mânăstirii Trei Ierarhi din Iași.
- ¹⁶ Ludwig Reissenberger (1819-1895) arheolog, geograf, profesor la Liceul Săsesc din Sibiu.
- ¹⁷ Gaetan Burelly (1813-1896) arhitect, a fost numit de domnitorul Gheorghe Bibescu efor și restaurator pictor al monumentelor istorice și arhitect șef al Bucureștiului.
- ¹⁸ Stuc: Amestec de ipsos, praf de piatră și clei, sevind la realizarea sculpturilor sau mulajelor pentru decorarea pereților și a palfoanelor. Poate fi pictat sau aurit.
- ¹⁹ Maximilian Widmann (1812-1895) Frederic Storck a realizat în perioada studiilor, la München un portret al soției sculptorului într-o manieră renascentistă, ca și portretul Floricăi Condrus aflat în muzeul Storck.
- ²⁰ Antonio Canova (1757-1822)
- ²¹ Berthel Thorvaldsen (1777-1844)
- ²² Alexandru Orăscu (1817-1894) arhitect român, profesor universitar la Universitatea București. Participant la Revoluția de la 1848 din Țările Române. Promotor al clasicismului în arhitectură (clădirea Universității din București, hotel Bulevard din București, hotel Continental din Constanța).

- ²³ La realizarea acestei lucrări a colaborat cu sculptorii Waibel și Focșeneanu
- ²⁴ Fondator al Școlii normale de fete din București. După demolarea acestei școli, sculptura este expusă în Muzeul Storck.
- ²⁵ Construită de arhitectul Louis Blanc între 1895-1890. Transpunerea în marmură a fost făcută de Ippolito Lepri.
- ²⁶ În 1872 a vândut farica lui Anton Weigand, ulterior au mai apărut astfel de fabrici (a lui Oskar Späethe, tatăl sculptorului cu același nume, a lui Rogelmaier, Bernhard).
- ²⁷ Pe lângă preocupările artistice, Karl Storck a inițiat și condus Asociația sportivă Turnverein.
- ²⁸ Din articolul lui Mihai Ispir: Carol Storck at the Pennsylvania Academy of the Fine Arts, apărută în Revue Roumaine d'histoire de l'Art, Serie Beaux-Arts, tome XXIII, 1986, aflăm ca sculptorul a participat în 1878 cu o lucrare în teracota, intitulată "Privește florile gingeșe", iar în 1879 cu două busturi, bustul lui Fortuny, în ghips patinat și o compoziție în teracota, "Neguțătorul din Veneția" de Shakespeare.
- ²⁹ Tema Salomeei i-a fost inspirată sculptorului de opera cu același titlu, a comozitorului Richard Strauss. Frederic a fost un iubitor al muzicii, având și o frumoasă voce de bariton.
- ³⁰ August Rodin (1840-1917) pictor francez.
- ³¹ Gheorghe Munteanu Murgoci (1872-1925) geolog, geograf și pedagog român, membru al Academiei Române. Profesor la Școala Națională de poduri și șosele și la Școala Politehnică din București. Președinte al Comisiei internaționale de cartografiere a solului (1923). Un exemplar al acestei sculpturi a fost pus în fața Liceului din Balcic.
- ³² Nota Ionel Jianu în articolul "De vorbă cu Cecilia Cuțescu Storck" apărut în revista Rampa, XII, 1928.
- ³³ Femei pictor care s-au afirmat în artele decorative și pictura murală: Olga Greceanu, Nora Sterian, Lena Constante, Ella Cancicov, Aurelia Ghiață, Maria Chelsoi.
- ³⁴ Cecilia Cuțescu Storck "O viață dăruită Artei" Ed. Meridiane, București, 1966.
- ³⁵ Pierre Puvis de Chavannes (1824-1898) pictor francez. Autor de pictură murală la: Muzeul d'Amiens și Lyon, Palatul Longchamps, Marsilia; Panteon, Paris; Primăria Parisului.
- ³⁶ Pictorița descrie această lucrare în cartea sa, "Fresca unei vieți". În anul 2001, casa Storck de la Balcic, încă mai există, nu putea fi vizitată, dar din exterior, plafonul se vedea vopsit în alb. Poate sub stratul de alb să fie încă pictura murală.

MUZEUL MUNICIPIULUI BUCUREŞTI

MUZEUL MUNICIPIULUI BUCUREŞTI Bd. I. C. Brătianu nr. 2
telefon 3156858

CURTEA VECHE-PALATUL VOIEVODAL Str. Franceză nr. 25-31
telefon 3140375

MUZEUL "THEODOR AMAN" Str. C. A. Rosetti nr. 8
telefon 3145802

MUZEUL "DR. VICTOR BABEŞ" Str. Andrei Mureşanu nr. 14-A
telefon 2302302

MUZEUL "CORNEL MEDREA" Str. Gen. Budişteanu nr. 16
telefon 2129643

MUZEUL "FREDERIC STORCK ȘI CECILIA CUȚESCU STORCK"
Str. Vasile Alecsandri nr. 16 telefon 2113889

MUZEUL DE ARTĂ POPULARĂ "PROF. DR. NICOLAE MINOVICI"
Str. Nicolae Minovici nr. 3 telefon 2224866

MUZEUL MEMORIAL "C.I. ȘI C. C. NOTTARA" Bd. Dacia nr. 51
telefon 2103823

MUZEUL "MARIA ȘI GEORGE SEVEREANU" Str. Henry Coandă nr. 26
telefon 2129648

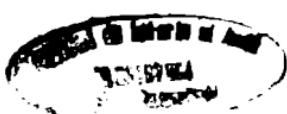
MUZEUL "GHEORGHE M. TATTARESCU" Str. Domnița Anastasia nr. 17
telefon 3141006

OBSERVATORUL ASTRONOMIC Bd. Lascăr Catargiu nr. 21
telefon 3102563

CASA CESIANU Calea Victoriei nr. 151
telefon 3103551

COLECȚIA DE ARTĂ "LIGIA ȘI POMPILIU MACOVEI"
Str. 11 Iunie nr. 36-38 telefon 3360660

58019

MUZEUL MUNICIPIULUI BUCUREŞTI

ISBN 973-0-03821-X